

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการดำเนินงานของพนักงานสอบสวนชั้นต้น ตลอดจนติดตามผลการพิจารณาฟ้องคดีของพนักงานอัยการ และผลการพิพากษาของศาล ต่อกรณีการกระทำผิดทางเพศที่เกิดขึ้นระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2535 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2538 เป็นอย่างไรบ้าง
2. เพื่อศึกษาข้อบ่งชี้ประเภทความผิดทางอาญาในมาตราต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การกระทำผิดทางเพศ ที่ถูกดำเนินคดี ณ สถานีตำรวจนครบาล ระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2535 ถึง 31 ธันวาคม 2538
3. เพื่อศึกษาเงื่อนไขหรือเหตุผล ที่บุคลากรในขบวนการยุติธรรม ให้ประกอบการพิจารณาสั่งผู้กระทำผิดทางเพศไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิต

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบพรรณนา (descriptive study) และศึกษาข้อมูลในเชิงคุณภาพ (qualitative data) โดยศึกษาข้อมูลย้อนหลังจากเอกสารการดำเนินคดีที่มีอยู่แล้ว (secondary data)

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีดำเนินการวิจัยหลายรูปแบบ คือทำการศึกษานำร่อง (pilot study) โดยเก็บข้อมูลคดีทางเพศ จากนั้นจึงเก็บรวบรวมข้อมูลคดีทางเพศ ณ สถานีตำรวจนครบาล 6 แห่ง สัมภาษณ์บุคลากรผู้ทรงคุณวุฒิในขบวนการยุติธรรม ร่วมสังเกตการสอบสวนคดีทางเพศของพนักงานสอบสวน ตลอดจนศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกส่ง

ตรวจวินิจฉัยทางจิต ณ โรงพยาบาลนิติจิตเวช โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการในทุกขั้นตอนด้วยตนเอง
ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2538-15 กุมภาพันธ์ 2539

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เพื่อกำหนดขอบเขตในการเก็บข้อมูลคดีทางเพศ ผู้วิจัยจึงใช้แบบบันทึกคดีทางเพศ

3 ฉบับคือ แบบบันทึกคดีทางเพศ แบบบันทึกข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกส่งตรวจวินิจฉัยทางจิต
ณ โรงพยาบาลนิติจิตเวช แบบบันทึกประวัติกรรมตัวอย่างผู้ป่วยคดีทางเพศ

3. ลักษณะประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยสองกลุ่มซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องกัน คือ
กลุ่มแรก เป็นผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกดำเนินคดี ณ สถานีตำรวจนครบาล 6 แห่ง
ที่อยู่ในพื้นที่ชุมชนแออัด พื้นที่ชานเมือง และพื้นที่สถานบริการทางเพศ โดยถูกดำเนินคดีระหว่าง
วันที่ 1 มกราคม 2535-31 ธันวาคม 2538 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 390 ราย และผู้วิจัย
ได้ติดตามผลการดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิดกลุ่มนี้อย่างต่อเนื่อง โดยศึกษาผลพิจารณาฟ้องคดีของ
พนักงานอัยการซึ่งติดตามได้ 279 ราย จากนั้นจึงติดตามผลพิจารณาพิพากษาคดีของศาล ต่อผู้กระทำผิด
ทางเพศกลุ่มเดิมซึ่งสามารถติดตามคำพิพากษาคดีได้เพียง 54 ราย

เนื่องจากผู้วิจัยสนใจศึกษาเงื่อนไขหรือเหตุผลที่บุคลากรในขบวนการยุติธรรม ใช้
ประกอบการพิจารณาส่งผู้กระทำผิดทางเพศ ไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิต แต่ในกลุ่มตัวอย่าง
แรกไม่มีผู้กระทำผิดที่ถูกส่งตรวจทางจิตแม้แต่รายเดียว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาในกลุ่มที่สอง คือผู้
กระทำผิดทางเพศที่ถูกส่งตรวจทางจิต ณ โรงพยาบาลนิติจิตเวชระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2535
- 31 ธันวาคม 2538 ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 22 ราย

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง ใช้วิธีคัดเลือกตามเกณฑ์การคัดเลือกเข้าเป็น
ตัวอย่าง (inclusion criteria)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาแจกแจงข้อมูลทั่วไปด้วยค่าความถี่และ
ค่าร้อยละ นอกจากนี้ยังเปรียบเทียบการเกิดคดีทางเพศตามลักษณะพื้นที่โดยใช้ค่าไคสแควร์และ
อภิปรายผลโดยใช้ตารางและแผนภูมิประกอบ

สรุปผลการวิจัย

สรุปข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ได้ดังนี้

กลุ่มแรกเป็นผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกดำเนินคดี ณ สถานีตำรวจนครบาล 6 แห่ง ในพื้นที่ชุมชนแออัด พื้นที่ชานเมือง และพื้นที่สถานบริการทางเพศ ระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2535 ถึง 31 ธันวาคม 2538 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 390 ราย

จากการวิจัยพบว่าผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ร้อยละ 76.4 กระทำทางเพศต่อหญิงอายุกว่า 15 ปี โดยความผิดทางเพศที่พบมากที่สุดคือ การข่มขืนกระทำชำเราและอนาจารหญิง ส่วนความผิดทางเพศต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ที่พบเป็นส่วนใหญ่คือการทำผิดฐานพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจาร นอกจากนี้ยังพบผู้กระทำผิดทางเพศหนึ่งรายที่โชว์อวัยวะเพศในที่สาธารณะ

สถานที่เกิดเหตุคดีทางเพศส่วนใหญ่เกิดในสถานที่เปลี่ยวและบริเวณพุ่มไม้ ป่ารก คิดเป็นร้อยละ 39.2 รองลงมาร้อยละ 47.2 เกิดในที่พักอาศัยได้แก่ห้องเช่า แพลต อพาร์ตเมนต์ ภายในบ้านของผู้เสียหาย บ้านพักคนงาน และเกิดภายในบ้านของผู้ต้องหาตามลำดับ ส่วนในที่สาธารณะพบได้ร้อยละ 26.2 โดยเกิดเหตุที่โรงแรม ที่สาธารณะ โรงภาพยนตร์ ห้างสรรพสินค้า และอาคารที่จอดรถ

ช่วงเวลาที่เกิดเหตุส่วนใหญ่เป็นเวลากลางวันคิดเป็นร้อยละ 56.4 คือช่วงเวลา 12.00-17.00 น. คิดเป็นร้อยละ 31.3 และร้อยละ 24.1 เกิดในช่วงเวลา 06.00-11.00 น. ส่วนเวลากลางคืนคดีทางเพศส่วนใหญ่เกิดในเวลา 18.00-23.00 น. คิดเป็นร้อยละ 27.4 และเวลา 24.00-05.00 น. ร้อยละ 17.2

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ต้องหาและผู้เสียหาย พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 65.5 รู้จักกันมาก่อนและยังมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ทราบความสัมพันธ์ 109 ราย

ปัจจัยร่วมที่ทำให้ผู้ต้องหาก่อคดี ใน 134 รายพบว่า แรงจูงใจที่ทำให้ผู้ต้องหาก่อคดีทางเพศส่วนใหญ่คือสนิทสนมกับผู้เสียหายมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 14.9 พบผู้ที่ดื่มสุราก่อนก่อคดีร้อยละ 10.0 ผู้ต้องหาร้อยละ 4.1 ให้การว่าก่อนก่อคดีได้ดูภาพยนตร์หรือวีดีโอลามก นอกจากนี้ผู้ต้องหาร้อยละ 3.6 เสพสารเสพติดก่อนก่อคดี และร้อยละ 1.8 ให้การว่าผู้เสียหายยินยอม

วิธีการที่ใช้ในการกระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ คือข่มขู่ ใช้กำลังบังคับคิดเป็นร้อยละ 49.2 รองลงมาร้อยละ 42.6 ใช้วิธีล่อลวงผู้เสียหาย ร้อยละ 5.6 ใช้การมอมเมาผู้เสียหายด้วยสุราหรือสารบางชนิด และร้อยละ 2.6 ใช้อาวุธขู่เชิญผู้เสียหาย

เมื่อเปรียบเทียบการเกิดคดีทางเพศในพื้นที่ชานเมือง พื้นที่ชุมชนแออัด และพื้นที่สถานบริการทางเพศพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยคดีทางเพศส่วนใหญ่เกิดในพื้นที่ชานเมืองคิดเป็นร้อยละ 45.6 รองลงมาคือพื้นที่สถานบริการทางเพศซึ่งพบการกระทำผิดทางเพศร้อยละ 29.5 และเขตชุมชนแออัดมีคดีทางเพศร้อยละ 24.9 โดยคดีทางเพศที่เกิดกับหญิงอายุกว่า 15 ปี ในทุกพื้นที่มีลักษณะเหมือนกันคือกระทำผิดในรูปแบบการข่มขืนกระทำชำเรา การกระทำอนาจาร การร่วมกันข่มขืนในลักษณะโทรมหญิง การล่อลวงเพื่อการอนาจารตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบการกระทำผิดฐานกระทำการอันควรชดเชยหน้าต่อหน้า ชารก้านัลซึ่งจัดเป็นความผิดลหุโทษเพียงหนึ่งรายในเขตชานเมือง ส่วนคดีทางเพศที่เกิดกับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ที่เกิดในแต่ละพื้นที่มีความแตกต่างกัน คือความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็กในเขตชานเมืองพบความผิดฐานพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจารเป็นส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 8.2 รองลงมาคือข่มขืนและอนาจารเด็ก ความผิดทางเพศต่อเด็กในเขตสถานบริการส่วนใหญ่เป็นความผิดฐานอนาจารเด็กคิดเป็นร้อยละ 4.9 รองลงมาคือการข่มขืนและพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจาร ส่วนความผิดต่อเด็กในเขตชุมชนแออัดคือการอนาจารเด็กคิดเป็นร้อยละ 2.8 รองลงมาคือความผิดฐานพรากผู้เยาว์และการข่มขืนกระทำชำเราเด็ก

ผลการวิจัยพบว่ามีคดีทางเพศจำนวนมาก ที่ไม่เข้าระบบการดำเนินคดี เนื่องจากผู้เสียหายไม่ร้องทุกข์ และพนักงานสอบสวน มักใช้วิธีไกล่เกลี่ยให้คู่กรณีประนีประนอมตกลงจ่ายค่าเสียหายมากกว่าดำเนินคดี ในส่วนที่พนักงานสอบสวนดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิดทางเพศ ส่วนใหญ่ร้อยละ 55.3 พนักงานสอบสวนเห็นควรไม่สั่งฟ้อง ในคดีที่เห็นควรฟ้องคดีพบร้อยละ 42.2 และร้อยละ 2.1 เห็นควรงดสอบสวน และร้อยละ 0.3 เปรียบเทียบปรับ ณ สถานีตำรวจเนื่องจากเป็นคดีลหุโทษ ซึ่งพนักงานสอบสวนสามารถเปรียบเทียบปรับได้

กรณีที่เป็นความผิดทางเพศต่อหญิงอายุกว่า 15 ปี การดำเนินคดีของพนักงานสอบสวนมีดังนี้คือ คดีข่มขืน-ชำทุกกราย พนักงานสอบสวนเห็นควรสั่งฟ้อง ความผิดฐานร่วมกันข่มขืนส่วนใหญ่ร้อยละ 2.8 พนักงานสอบสวนเห็นควรสั่งฟ้องและร้อยละ 0.3 เห็นควรงดสอบสวน ความ

มาตรฐานขั้นต่ำกระทำชำเราหญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 12.6 พนักงานสอบสวนเห็นควรไม่สั่งฟ้อง ความ
 มาตรฐานกระทำอนาจารส่วนใหญ่ร้อยละ 19.2 พนักงานสอบสวนเห็นควรไม่สั่งฟ้องและร้อยละ 1
 พนักงานสอบสวนเห็นควรงดสอบสวน คดีล่อลวงหญิงเพื่อการอนาจารส่วนใหญ่ร้อยละ 2.1
 พนักงานสอบสวนเห็นควรไม่สั่งฟ้องและร้อยละ 0.5 เห็นควรงดสอบสวน

กรณีที่เป็นความผิดทางเพศที่เกิดกับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ลักษณะการข่มขืนกระทำ
 ชำเราเด็กส่วนใหญ่ร้อยละ 5.7 พนักงานสอบสวนเห็นควรสั่งฟ้อง ความผิดฐานกระทำอนาจาร
 เด็กส่วนใหญ่ร้อยละ 4.8 เห็นควรสั่งฟ้องและงดสอบสวนร้อยละ 0.3 ส่วนความผิดฐานพราก
 ผู้เยาว์เพื่อการอนาจารส่วนใหญ่ร้อยละ 7.9 พนักงานสอบสวนเห็นควรไม่สั่งฟ้อง

ส่วนคดีทางเพศที่สิ้นสุด ณ สถานีตำรวจ มีเพียงหนึ่งรายคือคดีกระทำการอันควรชาม
 หน้าต่อหน้าธารกำนัล โดยตำรวจเปรียบเทียบปรับ 400 บาท

หลังจากพนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนประกอบความเห็นในการฟ้องคดีไปยัง
 พนักงานอัยการจำนวน 390 รายผู้วิจัยสามารถติดตามผลการพิจารณาฟ้องคดีของพนักงานอัยการ
 ได้เพียง 279 ราย ซึ่งผลการพิจารณาฟ้องคดีของพนักงานอัยการต่อกรณีกระทำผิดทางเพศส่วน
 ใหญ่ร้อยละ 54.5 อัยการจะพิจารณาไม่ฟ้องคดี คดีที่พนักงานสอบสวนพบร้อยละ 40.9 โดย
 ส่วนใหญ่เป็นคดีทางเพศที่กระทำกับเด็กและในคดีที่ผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส มีการใช้อาวุธ
 ชูขู่ หรือมีผู้ร่วมกระทำมากกว่าหนึ่งคน รวมทั้งในกรณีที่ผู้เสียหายถึงแก่ความตาย คดีที่อัยการ
 พิจารณาให้งดสอบสวนพบร้อยละ 2.5 และร้อยละ 2.2 พิจารณาให้สอบสวนเพิ่มเติม

รายละเอียดการพิจารณาฟ้องคดีของพนักงานอัยการ ต่อกรณีการกระทำผิดทางเพศต่อ
 หญิงอายุต่ำกว่า 15 ปี มีดังนี้คือคดีข่มขืน-ชำที่ติดตามผลการพิจารณาฟ้องคดีได้หนึ่งรายพนักงาน
 อัยการได้สั่งฟ้องคดี ความผิดฐานร่วมกันข่มขืนส่วนใหญ่คือร้อยละ 2.6 อัยการเห็นควรสั่งฟ้อง
 ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 23.1 พนักงานอัยการเห็นควรไม่สั่งฟ้อง
 ความผิดฐานกระทำอนาจารส่วนใหญ่คือร้อยละ 18.8 พนักงานอัยการไม่สั่งฟ้อง คดีล่อลวงหญิง
 เพื่อการอนาจาร ส่วนใหญ่ร้อยละ 2.3 อัยการไม่สั่งฟ้อง ในกรณีที่ความผิดทางเพศเกิดขึ้น
 กับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ในลักษณะการข่มขืนกระทำชำเราเด็กพบว่าส่วนใหญ่ ร้อยละ 6.4
 พนักงานอัยการจะพิจารณาสั่งฟ้อง ความผิดฐานกระทำอนาจารเด็กส่วนใหญ่ร้อยละ 3.6 พนักงาน
 อัยการสั่งฟ้อง ส่วนความผิดฐานพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจารส่วนใหญ่ร้อยละ 9.2 ไม่ฟ้อง

จากการสำรวจพบว่าพนักงานสอบสวนและอัยการมีความเห็นในการดำเนินคดีทางเพศ สอดคล้องกันถึงร้อยละ 96.8 ในส่วนที่มีความเห็นไม่ตรงกันร้อยละ 3.2 นั้นพบว่าร้อยละ 2.2 พนักงานอัยการพิจารณาให้สอบสวนเพิ่มเติม และร้อยละ 1.0 พนักงานอัยการสั่งฟ้องคดีในขณะที่ ตำรวจเห็นควรวางไม่สั่งฟ้องคดี

หลังจากติดตามกลุ่มตัวอย่างคดีทางเพศ ไปพิจารณาคดีในชั้นศาลผู้วิจัยสามารถติดตาม ผลการพิพากษาคดีเพียง 54 ราย

ผลการพิพากษาคดีของศาลต่อกรณีกระทำผิดทางเพศที่เกิดกับหญิงอายุกว่า 15 ปีมีดังนี้ คือคดีข่มขืน-ชำ ที่ถูกพิจารณาคดีในชั้นศาลหนึ่งราย ศาลพิพากษาคดีให้จำคุกตลอดชีวิตตามอัตราโทษที่กำหนดในกฎหมาย คดีร่วมกันข่มขืนหญิงที่ถูกพิพากษาคดี 3 ราย ศาลตัดสินให้จำคุกตลอดชีวิตหนึ่งราย ให้จำคุก 15 ปีขึ้นไปและปรับหนึ่งราย และจำคุกต่ำกว่า 15 ปีหนึ่งราย คดีข่มขืนกระทำชำเราหญิงที่ถูกดำเนินคดีในชั้นศาล 13 ราย ถูกตัดสินให้จำคุก 10 ปีขึ้นไปหนึ่งราย จำคุก 4 ปีขึ้นไปและปรับ 8,000 บาทขึ้นไปห้าราย และยกฟ้องหนึ่งราย ในคดีอนาจารหญิงถูกพิพากษาให้จำคุก 10 ปีขึ้นไปสามราย จำคุกต่ำกว่า 10 ปีสามราย จำคุกและปรับสี่ราย รอลงโทษสองราย รอลงโทษและปรับหนึ่งราย ยกฟ้องสามราย และงดคดีชั่วคราวหนึ่งราย ในคดีล่วงวงหญิงเพื่อการอนาจาร ที่ถูกพิพากษาคดีหนึ่งรายศาลตัดสินให้ จำคุกห้าปีและปรับ 20,000 บาท

ส่วนคดีทางเพศที่เกิดกับเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ศาลได้พิพากษาคดีดังนี้คดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่าสิบสามปีหนึ่งราย ศาลตัดสินให้จำคุกตลอดชีวิต คดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีจำคุก 10 ปีขึ้นไปหนึ่งราย และสองรายถูกตัดสินให้จำคุก 4 ปี และปรับ 10,000 บาทขึ้นไป คดีกระทำอนาจารเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ที่ถูกนำไปพิพากษาคดีแปดราย ศาลตัดสินให้จำคุกไม่เกิน 10 ปีหกราย และสองรายถูกตัดสินให้จำคุกและปรับไม่เกิน 20,000 บาท ส่วนคดีพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจารที่ศาลพิพากษาคดีเจ็ดราย ซึ่งเป็นคดีพรากผู้เยาว์อายุกว่า 15 ปีแต่ไม่เกิน 18 ปี โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วย ที่พบสี่ราย ถูกศาลตัดสินให้จำคุก 3-9 ปีหนึ่งราย และจำคุก 3 ปีขึ้นไปและปรับตั้งแต่ 6,000 บาทสองราย จำคุกต่ำกว่า 3 ปีและปรับ 6,000 บาทหนึ่งราย ในคดีพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์มีอายุกว่า 15 ปีแต่ไม่เกิน 18 ปีและผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วยที่พบสามราย ถูกตัดสินให้จำคุก 2 ปีขึ้นไปและปรับ

12,000 บาทหนึ่งรายถูกตัดสินให้รอกการลงโทษ 3 ปีและปรับ 9,000 บาทหนึ่งราย นอกจากนี้ มีผู้กระทำผิดฐานพรางผู้เสาว์หนึ่งรายที่เป็นเสาวชน ศาลได้ตัดสินให้รับการฝึกอบรมเป็นเวลา 9 เดือน

สรุปผลการดำเนินคดีต่อกรณีกระทำผิดทางเพศ 54 ราย มีดังนี้คือลงคดีชั่วคราวเนื่องจากผู้กระทำผิดมีอาการทางจิต 1 ราย โดยเป็นผู้กระทำผิดฐานอนาจารหญิง สกพ้อง 4 ราย โดยเป็นผู้กระทำผิดฐานอนาจารหญิง 3 รายและข่มขืนกระทำชำเราหญิง 1 ราย ศาลพิจารณาเหตุเพิ่มโทษผู้กระทำผิด 5 รายซึ่งผู้กระทำผิดฐานข่มขืน ร่วมกันข่มขืนหญิง ข่มขืนกระทำชำเราหญิง กระทำอนาจารเด็ก ข่มขืนเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี และข่มขืนเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีอย่างละหนึ่งราย เหตุที่ศาลพิจารณาเพิ่มโทษคือผู้กระทำผิดโดยมีหรือใช้อาวุธเป็น กระทำโดยร่วมกระทำ ความผิดในลักษณะโทรมหญิงกระทำ จนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส กระทำในลักษณะโทรมหญิง นอกจากนี้ยังมีเหตุเนื่องจากกระทำจนเป็นเหตุให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตาย มีผู้กระทำผิดที่ได้รับการบรรเทาโทษ 13 ราย โดยเป็นผู้กระทำผิด ต่อหญิงอายุกว่า 15 ปี 9 ราย และมีผู้กระทำผิดทางเพศกับเด็ก 4 รายซึ่งผู้กระทำผิดฐานข่มขืนและอนาจารเด็กอย่างละ 1 รายและกระทำผิดฐานพรางผู้เสาว์เพื่อการอนาจาร 2 ราย เหตุที่ศาลพิจารณาให้บรรเทาโทษ เนื่องจากผู้กระทำผิดให้ความรู้แก่ศาลอื่นเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาคดี นอกจากนี้ยังมีเหตุเกี่ยวกับความไม่สามารถรู้ผิดชอบ หรือไม่สามารถบังคับตนเองได้เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก อายุกว่า 17 ปีแต่ไม่เกิน 20 ปี มีผู้กระทำผิดที่ได้รับการพิจารณาให้รอกการลงโทษ 4 รายโดยเป็นผู้กระทำผิดฐานอนาจารหญิงอายุกว่า 15 ปี 2 ราย และพบในผู้กระทำผิดฐานพรางผู้เสาว์ 2 ราย เหตุรอกการลงโทษเนื่องจากศาลคำนึงถึงเหตุอันสมควรประกอบกับไม่ปรากฏว่าผู้กระทำผิดเคยต้องโทษมาก่อนและในความผิดนั้นศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกินสองปี และจากการวิจัยพบผู้กระทำผิดที่ถูกลงโทษในอัตราที่กฎหมายกำหนด 27 ราย

เนื่องจากผู้วิจัยตั้งคำถามการวิจัยถึงเหตุในการนำผู้กระทำผิดทางเพศส่งตรวจวินิจฉัยทางจิต และสนใจผลการตรวจวินิจฉัยทางจิต แต่ในกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกดำเนินคดี ณ สถานีตำรวจนครบาล ไม่พบผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกส่งตรวจวินิจฉัยทางจิตแม้แต่รายเดียว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษารายตัวอย่างเพิ่มเติมโดยศึกษาเพิ่มประวัติผู้กระทำผิดทางเพศ ที่ถูกส่งตรวจวินิจฉัยทางจิต ณ โรงพยาบาลนิติจิตเวชระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2535 - 31 ธันวาคม 2538

จากการวิจัยพบว่าผู้กระทำผิดทางเพศ ที่มารับการตรวจวินิจฉัยทางจิตส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-40 ปี สถานภาพสมรสโสด การศึกษาระดับประถมศึกษา และส่วนใหญ่มีอาชีพทำนาทำสวน จากการสำรวจพบผู้กระทำผิดทางเพศที่มีประวัติการป่วยทางจิตเวชสูงถึงร้อยละ 77.3 และพบผู้กระทำผิดทางเพศที่เคยมีประวัติการทำผิดกฎหมายมาก่อนร้อยละ 36.4 มีผู้กระทำผิดทางเพศส่วนหนึ่งคือร้อยละ 22.7 เคยมีพฤติกรรมกระทำผิดทางเพศแต่ไม่เคยถูกดำเนินคดี

สำหรับความผิดทางเพศของผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกส่งตรวจวินิจฉัยทางจิตในครั้งนั้นพบว่ามีความผิดตามลักษณะของประมวลกฎหมายอาญาในมาตราต่างๆ คือส่วนใหญ่ทำผิดฐานกระทำอนาจารกับบุคคลอายุกว่า 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.3 รองลงมาคือทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรากับบุคคลอายุกว่า 15 ปีและกระทำอนาจารเด็กอายุกว่า 15 ปี ในอัตราเท่ากันคิดเป็นร้อยละ 22.7 นอกจากนี้ร้อยละ 9.1 มีความผิดฐานบุกรุก-กระทำอนาจาร และร้อยละ 4.5 กระทำผิดฐานบุกรุก-ข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ข่าข่มขืน และทำการอันควรชยหน้าต่อหน้าธารกำนัลในอัตรา เท่ากันร้อยละ 4.5

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ถูกส่งมาจากกรุงเทพมหานครคิดเป็นร้อยละ 54.5 โดยสถาบันที่ส่งผู้กระทำผิดทางเพศมารับการตรวจวินิจฉัยทางจิตเวชมากที่สุด คือเจ้าหน้าที่ตำรวจ รองลงมาคือศาล เรือนจำ และมีผู้กระทำผิดหนึ่งรายที่ญาติส่งตรวจระหว่างได้ประกันตัว

เงื่อนไขหรือเหตุผลที่เจ้าหน้าที่ในขบวนการยุติธรรม นำผู้กระทำผิดทางเพศมารับการตรวจวินิจฉัยทางจิต เนื่องจากญาติหรือทนายของผู้กระทำผิดแจ้งว่าผู้กระทำผิดเคยมีประวัติป่วยทางจิตมาก่อน มากที่สุดคือพบร้อยละ 22.8 รองลงมาคือซักถามผู้กระทำผิดแล้วไม่ได้ใจความหรือสื่อสารกันไม่ได้ ร้อยละ 18.3 ร้อยละ 13.6 พบว่าผู้กระทำผิดมีอาการหัวเราะและพูดคนเดียวหรือมีกิริยาแปลกๆ ร้อยละ 9.1 ผู้กระทำผิดมีลักษณะดุร้าย ก้าวร้าวหรือพบในผู้กระทำผิดที่มีพฤติกรรมกระทำผิดซ้ำๆ ตลอดจนผู้กระทำผิดที่มีลักษณะเฉยเมยแยกตัว ไม่ได้ตอบ และในผู้ที่มีอาการหูแว่ว เห็นภาพหลอน นอกจากนี้ผู้กระทำผิดร้อยละ 4.5 มีพฤติกรรมทำร้ายตนเอง หรือมีลักษณะหงุดหงิด อยู่ไม่สุข

ผลการวินิจฉัยโรคทางจิตเวชในผู้กระทำผิดทางเพศพบว่า ส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดป่วยเป็นโรคทางจิตเวชถึงร้อยละ 86.5 โดยผู้กระทำผิดทางเพศที่ป่วยเป็นโรคทางจิตเวชส่วนใหญ่เป็นโรคจิตชนิดจิตเภท (Schizophrenia) คิดเป็นร้อยละ 54.5 รองลงมาร้อยละ 18.2 มี

บุคลิกภาพผิดปกติแบบ Schizoid personality disorder และร้อยละ 4.6 เป็นโรคจิตชนิดเฉียบพลัน (Acute psychosis) พบผู้ที่ปัญญาอ่อนและมีอาการทางจิตร่วมด้วย (Mental retardation) และผู้ที่มีพยาธิสภาพผิดปกติทางสมอง (Organic brain syndrom) ในอัตราเท่ากันคือร้อยละ 4.6 ส่วนผู้ป่วยที่ไม่วิกลจริตซึ่งพบร้อยละ 13.5 นั้นมีผู้กระทำผิดร้อยละ 8.9 ควบคุมสติไม่ได้เนื่องจากเมาสุรา

ผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกวินิจฉัยว่าเป็นผู้ป่วยทางจิตเวชมีลักษณะการกระทำผิดทางเพศดังนี้ ผู้ป่วยโรคจิตชนิดจิตเภทที่พบส่วนใหญ่กระทำผิดฐานข่มขืน หรืออนาจารหญิงอายุกว่า 15 ปี รองลงมาคือกระทำอนาจารเด็ก อายุต่ำกว่า 15 ปีและมีผู้ป่วยโรคจิตเภทหนึ่งราย กระทำผิดฐานผิดฐานข่า-ข่มขืน ผู้กระทำผิดที่ป่วยเป็นโรคจิตชนิดเฉียบพลันที่พบหนึ่งรายกระทำผิดฐานอนาจารหญิงอายุกว่า 15 ปี ผู้กระทำผิดที่ถูกวินิจฉัยโรคว่าปัญญาอ่อนและมีอาการทางจิตที่พบหนึ่งรายกระทำผิดฐานกระทำอนาจารหญิงอายุกว่า 15 ปี ผู้กระทำผิดทางเพศสี่รายที่มีบุคลิกภาพผิดปกติแบบ Schizoid personality disorder กระทำผิดฐานข่มขืนเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีหนึ่งราย สองรายกระทำอนาจารเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี และอีกหนึ่งรายกระทำการอันควรชานหน้าต่อหน้าธารกำนัล ผู้กระทำผิดที่มีพยาธิสภาพผิดปกติทางสมองที่พบหนึ่งรายกระทำผิดทางเพศฐานอนาจารหญิงอายุกว่า 15 ปี

ผลการตรวจวินิจฉัยทางนิติจิตเวชโดยจิตแพทย์พบว่าผู้กระทำผิดทางเพศที่วิกลจริตและไม่รู้ผิดชอบขณะกระทำผิดพบได้ร้อยละ 9.1 ผู้วิกลจริตที่รู้ผิดชอบบ้างขณะทำผิดพบร้อยละ 27.3 และผู้วิกลจริตที่ รู้ผิดชอบขณะกระทำผิดพบ 22.7 ราย นอกจากนี้ยังมีผู้ป่วยทางจิตเวชที่ไม่ได้เป็นผู้วิกลจริต คือผู้กระทำผิดที่เป็นโรคปัญญาอ่อนและมีอาการทางจิตร่วมด้วยซึ่งพบร้อยละ 4.5 ได้รับการวินิจฉัยทางนิติจิตเวชว่าสามารถรู้ผิดชอบขณะกระทำผิด ร้อยละ 4.5 เป็นผู้ที่มีพยาธิสภาพผิดปกติทางสมองซึ่งรู้ผิดชอบบ้างขณะกระทำผิด ส่วนผู้กระทำผิดทางเพศที่จิตแพทย์วินิจฉัยทางนิติจิตเวชว่าไม่วิกลจริตพบได้ร้อยละ 13.6

สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย

1. ขบวนการดำเนินคดีของพนักงานสอบสวน การพิจารณาฟ้องคดีของพนักงานอัยการ และการพิพากษาของศาล ต่อกรณีกระทำผิดทางเพศในระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2535 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2538

1.1 ขบวนการดำเนินคดีทางเพศของเจ้าหน้าที่ตำรวจ มีดังนี้

เริ่มตั้งแต่การรับเรื่องราวร้องทุกข์โดยผู้เสียหายมาแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจว่ามีผู้กระทำผิดทางเพศขึ้นแม้ว่ายังไม่รู้ตัวผู้กระทำผิดนั้นผู้เสียหายก็สามารถร้องทุกข์ได้ โดยสิ่งที่สำคัญคือผู้เสียหายจะต้องแสดงเจตนาให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษมิฉะนั้นจะถือเป็นเพียงการกล่าวโทษซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ทำการสอบสวน การร้องทุกข์นี้สามารถทำได้สองกรณีคือกรณีแรกคือร้องทุกข์ด้วยวาจาเมื่อได้รับการร้องทุกข์กรณีนี้ พนักงานตำรวจจะต้องบันทึกหลักฐานไว้รวมทั้งให้ผู้ร้องทุกข์ลงลายมือชื่อเป็นหลักฐาน การร้องทุกข์อีกกรณีคือการทำเป็นหนังสือผู้เสียหายแจ้งรายละเอียด เช่นเดียวกับการบันทึกกรณีร้องทุกข์ด้วยวาจา

เมื่อได้รับการร้องทุกข์ เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้รับเรื่องราวร้องทุกข์จะต้องรับดำเนินการส่งเรื่องราวร้องทุกข์ ให้พนักงานสอบสวนโดยเร็วที่สุด จากนั้นเจ้าหน้าที่สอบสวนจะทำการสอบถามปากคำจากผู้ร้องทุกข์โดย ถามถึง วัน เวลา สถานที่เกิดเหตุ พฤติการณ์กริยาอาการต่างๆ และสอบถามชื่อ รูปพรรณของผู้กระทำผิด รวมทั้งเหตุที่ผู้เสียหายสามารถจำผู้กระทำผิดได้ ผลกระทบที่เกิดแก่ผู้เสียหาย เช่น การบาดเจ็บ ทรัพย์สินที่สูญหาย ฯลฯ กรณีที่ผู้เสียหายร้องทุกข์ว่าถูกข่มขืนกระทำชำเรา หรือได้รับบาดเจ็บ พนักงานสอบสวนควรรับส่งผู้เสียหายนั้น ไปให้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญตรวจหาร่องรอยการข่มขืนหรือการบาดเจ็บนั้น นอกจากนี้พนักงานสอบสวนยังสอบถามถึงพยานหลักฐานทั้งที่เป็นวัตถุ เอกสารหรือพยานบุคคล จากนั้นจึงทำการสอบสวนพยานบุคคลและรวบรวมข้อเท็จจริงต่างๆ

เมื่อพนักงานสอบสวนรวบรวมข้อเท็จจริงจนเห็นว่า คดีมีน้ำหนักมากพอที่จะฟ้องผู้กระทำผิดแล้วจึงดำเนินการจับกุม หรือ ออกหมายเรียก เพื่อดำเนินคดีต่อไป เนื่องจากความผิดทางเพศส่วนใหญ่มิใช่ความผิดที่เกิดขึ้นซึ่งหน้า ดังนั้นการจับกุมผู้กระทำผิดทางเพศ จึง

จำเป็นต้องออกหมายจับยกเว้นกรณีที่มีผู้ยื่นกำลังพยายามทำผิด หรือเมื่อมีเหตุควรสงสัยว่าผู้ยื่นได้กระทำความผิดมาแล้วและจะหลบหนี หรือเมื่อมีผู้ขอให้จับกรณีที่พบว่าผู้กระทำความผิดหนีหรือจะหลบหนี โดยผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ไว้เป็นหลักฐานแล้ว

กรณีที่จับกุมผู้กระทำความผิดได้ พนักงานสอบสวนจะสอบถามถึงข้อมูลส่วนตัว และแจ้งข้อหาให้ทราบ จากนั้นจึงสอบถามผู้ต้องหาว่าตามที่ถูกกล่าวหาเป็นจริงหรือไม่ ถ้าไม่จริงในวันเวลาที่ถูกกล่าวหาผู้ต้องหาทำอะไร อยู่ที่ไหน มีหลักฐานหรือบุคคลที่เป็นพยานได้อย่างไร ส่วนกรณีที่ผู้ต้องหาสารภาพพนักงานสอบสวนจะขอให้ผู้ยื่นเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นจริงเมื่อผู้ต้องหาสารภาพ พนักงานสอบสวนจะนำตัวผู้ต้องหาไปที่ที่เกิดเหตุและทำแผนที่โดยสังเขป แล้วให้ผู้ต้องหาลงลายมือชื่อเป็นหลักฐาน

เมื่อเสร็จการสอบสวนแล้ว พนักงานสอบสวนจะรวบรวมบันทึกและเอกสารในการสอบสวน และทำสำนวนการสอบสวนซึ่งประกอบด้วยรายงานการสอบสวน คำให้การของผู้กล่าวหา คำให้การของผู้ต้องหา คำให้การของพยาน เช่น ผู้เชี่ยวชาญการตรวจพิสูจน์ร่องรอยการช้ำช้ำ รวมทั้งรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดที่เกิดขึ้น จากนั้นจึงเสนอให้ผู้บังคับบัญชาลงนามในส่วนนสอบสวนและลงความเห็นในการฟ้องคดี โดยผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจลงความเห็นนี้มีความแตกต่างกันตามลักษณะของคดี โดยมีข้อกำหนดไว้ในระเบียบกรมตำรวจเกี่ยวกับการดำเนินคดี

จากการวิจัยพบว่าผลการดำเนินคดีของพนักงานสอบสวน ต่อผู้กระทำความผิดทางเพศส่วนใหญ่ร้อยละ 55.3 พนักงานสอบสวนเห็นควรไม่สั่งฟ้อง ร้อยละ 2.1 เห็นควรสอบสวน และร้อยละ 0.3 เปรียบเทียบปรับและปล่อยผู้ต้องหาเนื่องจากเป็นคดีลหุโทษ

1.2 ขบวนการพิจารณาฟ้องคดีทางเพศ ของพนักงานอัยการ

เมื่อพนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนมายังพนักงานอัยการแล้ว พนักงานอัยการจะดำเนินการต่อ แต่ถ้าสำนวนนั้นยังบกพร่องพนักงานอัยการอาจไม่รับสำนวนหรือส่งพนักงานสอบสวนให้แก้ไขก็ได้

หลังจากรับสำนวนการสอบสวนแล้ว พนักงานอัยการจะนำหลักฐานที่ได้รับจากพนักงานสอบสวนมาพิจารณาว่าหลักฐานที่มีอยู่มีมูลพอที่จะฟ้องศาลได้หรือไม่โดยพิจารณาถึง

องค์ประกอบความผิดสามประการคือประการแรกพิจารณาว่าลักษณะความผิดทางเพศนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายและมีบทลงโทษต่อความผิดนั้นหรือไม่ ประการที่สองตัวผู้ต้องหาเป็นจำเลยที่กระทำผิดจริงหรือไม่ และประการสุดท้ายผู้ต้องหาเจตนากระทำความผิด โดยทราบถึงผลแห่งการกระทำของตนใช่หรือไม่จากนั้นจึงพิจารณาสิ่งฟ้องคดีซึ่งผลของคำฟ้องคดีนี้ถือเป็นคำสั่งเด็ดขาดจากการสำรวจพบว่าผลการพิจารณาฟ้องคดี ของพนักงานอัยการต่อกรณีกระทำความผิดทางเพศส่วนใหญ่จะพิจารณาไม่ฟ้องคดี ส่วนคดีที่ส่งฟ้องส่วนใหญ่จะเป็นคดีที่ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บ ผู้เสียหายถึงแก่ความตายและความผิดทางเพศที่เกิดกับเด็ก โดยพนักงานอัยการมักจะลงความเห็นในการฟ้องคดีสอดคล้องกับความเห็นของตำรวจ ในส่วนที่มีความเห็นไม่ตรงกันพบว่าบางกรณีพนักงานอัยการจะพิจารณาให้สอบสวนเพิ่มเติม และบางกรณีพนักงานอัยการสั่งฟ้องคดีในขณะที่ตำรวจเห็นควรไม่สั่งฟ้องคดีซึ่งพบได้น้อยมาก

1.3 ขบวนการพิพากษาคดีทางเพศของศาล

ผู้พิพากษาจะทำหน้าที่พิจารณาว่าคดีทางเพศนั้นมีมูลหรือไม่และคำฟ้องสมบูรณ์เพียงไร ในกรณีที่พบว่าคดีไม่มีน้ำหนักศาลจะพิจารณาให้ยกฟ้อง ส่วนคดีที่ศาลพิจารณาน่าจะมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นจริงตามที่ฟ้องจะประทับรับฟ้อง ใต้ส่วนมูลฟ้อง และพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกกล่าวหาหากพบว่าผู้ต้องหากระทำความผิดจริง ผู้พิพากษาจะใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ เพื่อแก้ไขบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศต่อไป

จากการสำรวจครั้งนี้พบว่าส่วนใหญ่ศาลจะกำหนดโทษต่อผู้กระทำความผิดทางเพศในอัตราที่กฎหมายกำหนด และมีบางกรณีที่ศาลใช้ดุลพินิจเพื่อพิจารณาเหตุเพิ่มโทษ บรรเทาโทษหรือรอกการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด ซึ่งดุลพินิจของศาลต่อผู้กระทำความผิดทางเพศครั้งนี้ คือเหตุที่ศาลพิจารณาเพิ่มโทษคือกระทำความผิดโดยมีหรือใช้อาวุธปืน กระทำโดยร่วมกระทำความผิดในลักษณะโทรมหญิงกระทำ จนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส หรือกระทำในลักษณะโทรมหญิง นอกจากนี้ยังมีเหตุเนื่องจากกระทำจนเป็นเหตุให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตาย เหตุบรรเทาโทษเนื่องจากผู้กระทำความผิดให้ความรู้แก่ศาลอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาคดี เหตุเกี่ยวกับความไม่สามารถรู้ผิดชอบหรือไม่สามารถบังคับตนได้เนื่องจากผู้กระทำความผิดเป็นเด็กอายุกว่า 17 ปี แต่ไม่เกิน 20 ปี เหตุรอกการลงโทษเนื่องจากศาลคำนึงถึงเหตุอันสมควร ประกอบกับไม่ปรากฏว่าผู้

กระทำผิดเคยต้องโทษมาก่อนและในความผิดนั้นศาลจะลงโทษจำคุก ไม่เกินสองปี

2. ลักษณะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตราต่างๆ ในผู้กระทำผิดทางเพศที่ ถูกดำเนินคดี ณ สถานที่ตำรวจนครบาลระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2535 ถึง 31 ธันวาคม 2538 จากการวิจัยพบว่าการกระทำผิดทางเพศ อาจจัดอยู่ในความผิดทางกฎหมายหลาย ประเภท ดังต่อไปนี้

2.1 ผู้กระทำผิดกลุ่มที่มีความผิดเกี่ยวกับเพศโดยตรง คือผู้กระทำผิดทางเพศตามประมวลกฎหมายอาญาในมาตรา 276 ซ่มขึ้นหญิงอายุกว่า 15 ปี มาตรา 276 วรรค 2 ร่วมกันซ่มขึ้นในลักษณะโทรมหญิง มาตรา 277 ซ่มขึ้นชำเราเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี มาตรา 277 ทวิ การซ่มขึ้นกระทำชำเราหญิงอายุกว่า 15 ปีจนถึงแก่ความตาย มาตรา 278 กระทำอนาจารหญิงอายุกว่า 15 ปี มาตรา 279 อนาจารเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี มาตรา 284 ล่อลวงหญิงเพื่อการอนาจาร

2.2 ผู้กระทำผิดกลุ่มที่มีความผิดเกี่ยวกับเพศและมีความผิดอื่นร่วมด้วย ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้นอกจากการกระทำผิดทางเพศแล้วยังกระทำผิดกฎหมายด้านอื่นด้วย ถือว่าทำผิดกฎหมายหลายกระทง จากการวิจัยครั้งนี้พบผู้กระทำผิดที่ถูกตั้งข้อหาหลายกระทง ดังนี้มีความผิดใน 2 มาตราคือมาตรา 334 ลักทรัพย์และมาตรา 362 บุกรุกเคหสถานฯ ร่วมกับกระทำอนาจารแก่หญิงอายุกว่า 15 และซ่มขึ้นกระทำชำเราหญิงอายุกว่า 15 ปี

2.3 ผู้กระทำผิดในกลุ่มความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง การวิจัยพบผู้กระทำผิดทางเพศที่จัดเข้าในกลุ่มนี้ คือผู้กระทำผิดกฎหมายในมาตรา 317 318 และ 319 คือความผิดฐานพรากผู้เยาว์ (เฉพาะที่ระบุว่าพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจาร)

2.4 ผู้กระทำผิดกลุ่มที่มีความผิดในหมวดลหุโทษ พบผู้กระทำผิดโดยอวดอวัยวะเพศในที่สาธารณะ ซึ่งถือว่าได้ทำผิดกฎหมายในมาตรา 388 คือกระทำความผิดฐานกระทำการอันควรชยหน้าต่อหน้าธารกำนัล

3. เงื่อนไขหรือเหตุผลที่ผู้ที่เกี่ยวข้องในขบวนการยุติธรรมใช้ประกอบการพิจารณาส่งผู้กระทำผิดทางเพศไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิต

การวิจัยครั้งนี้พบว่าผู้ที่เกี่ยวข้องในขบวนการยุติธรรมยังไม่มีแนวทางประกอบการพิจารณาส่งผู้กระทำผิดไปส่งตรวจทางจิตอย่างเป็นระบบโดยผู้ที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าผู้กระทำผิดทางเพศที่ควรส่งตรวจคือผู้กระทำผิดที่มีอาการวิกลจริตอย่างชัดเจน เช่น แต่งกายสกปรก พูดจาไม่รู้เรื่อง

จากการสำรวจครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่พบผู้กระทำผิดทางเพศ ที่ถูกส่งไปตรวจรักษาทางจิตแม้แต่รายเดียวผู้วิจัยจึงศึกษาผู้กระทำผิดอีกกลุ่ม ซึ่งถูกส่งตรวจวินิจฉัยทางจิต ณ โรงพยาบาลจิตเวช ซึ่งพบว่าเหตุผลที่เจ้าหน้าที่ในขบวนการยุติธรรม นำผู้กระทำผิดทางเพศมารับการตรวจวินิจฉัยทางจิตนั้นส่วนใหญ่มิใช่เหตุผลจากการที่ญาติหรือทนายของผู้กระทำผิด แจ้งว่าผู้กระทำผิดเคยมีประวัติป่วยทางจิตมาก่อน รองลงมาคือชักถามผู้กระทำผิดแล้วไม่ได้ใจความหรือสื่อสารกันไม่ได้ นอกจากนั้นยังพบผู้กระทำผิดทางเพศหลายรายที่มีอาการทางจิตแต่ผู้ส่งตรวจมักให้เหตุผลการส่งตรวจโดยระบุถึงลักษณะพฤติกรรมและไม่ได้ระบุชัดเจนว่าผู้กระทำผิดนั้นมีอาการทางจิต เช่น ให้เหตุผลว่าผู้กระทำผิดมีอาการหัวเราะและพูดคนเดียวหรือมีกรีธาแปลกๆ มีลักษณะคุร้าย ก้าวร้าว มีพฤติกรรมกระทำผิดซ้ำๆ ตลอดจนผู้กระทำผิดที่มีลักษณะเฉื่อยเมอ แยกตัว ไม่ได้ตอบ และในผู้ที่มีอาการหน่วว เห็นภาพหลอน ทำร้ายตนเอง หรือมีลักษณะหงุดหงิด อยู่ไม่สุข ซึ่งอาการเหล่านี้สามารถตั้งข้อสงสัยว่าผู้กระทำผิดมีอาการทางจิต

ศูนย์วิทยุโทรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อภิปรายผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ถูกดำเนินคดี ณ สถานีตำรวจนครบาล ระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2535 ถึง 31 ธันวาคม 2538

ผลการวิจัยพบว่าส่วนใหญ่คดีทางเพศเกิดในบริเวณที่เปลี่ยว หรือมีที่กำบังและไม่มีคนผ่านไปมามากนัก เช่น บริเวณที่มีพุ่มไม้หรือเป็นป่ารก ส่วนในที่พักอาศัยที่อาจเกิดคดีทางเพศสูงคือที่พักอาศัยที่มีคนอาศัยร่วมกันจำนวนมากโดยไม่มีรั้วรอบ ที่จะช่วยป้องกันการบุกรุกจากบุคคลภายนอก เช่น ห้องเช่า แพลต อพาร์ทเมนต์ ซึ่งในอนาคตเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรวางหาทางป้องกันการกระทำผิดทางเพศรวมทั้งการกระทำความผิดในด้านต่างๆ ที่อาจจะเกิดในสถานที่พักอาศัยดังกล่าวมากขึ้น เนื่องจากในปัจจุบันกรุงเทพมหานครเป็นจังหวัดที่มีผู้คนอพยพเข้ามาพักอาศัยจำนวนมากและผู้ที่ย้ายมาจากต่างจังหวัดมักจะมีที่พักอาศัยที่ห้องเช่า แพลต หรืออพาร์ทเมนต์ เนื่องจากเป็นสถานที่ที่เข้าพักอาศัยได้ง่าย ราคาที่พักไม่แพงนัก

ช่วงเวลาเกิดคดีทางเพศที่พบมากที่สุดในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเวลากลางวันคือช่วงเวลา 12.00-17.00 น. ซึ่งแตกต่างจากช่วงเวลาที่มีสถิติการเกิดคดีทางเพศสูงสุดของกรมตำรวจที่มักจะเกิดเหตุหลังเที่ยงคืน ความแตกต่างนี้เกิดจากการกำหนดลักษณะความผิดทางเพศที่แตกต่างกัน คือการวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตคดีทางเพศค่อนข้างกว้าง ในขณะที่กรมตำรวจรวบรวมสถิติคดีทางเพศโดยเน้นเฉพาะคดีข่มขืนและอนาจาร

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ต้องหาและผู้เสียหายในคดีทางเพศ พบว่าส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จักกันมาก่อน เช่น เพื่อนบ้าน เพื่อนหรือคนที่พบกันเป็นประจำในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจปัจจัยร่วมที่ทำให้ผู้ต้องหาก่อคดีทางเพศพบว่าสนิทสนมกับผู้เสียหายมาก่อนดังนั้นเป็นไปได้ว่าบุคคลที่รู้จักคุ้นเคยกันมาก่อนมักจะทราบวัน เวลา สถานที่และโอกาสที่เอื้ออำนวยต่อการกระทำผิดทางเพศต่อผู้เสียหาย นอกจากนี้ความสนิทสนมคุ้นเคย จะทำให้ผู้เสียหายไม่ระมัดระวังป้องกันตัวเท่าที่ควร และมีผู้กระทำความผิดทางเพศหลายราย ให้การว่าผู้เสียหายยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับตน โดยตนไม่ได้มีเจตนากระทำความผิดทางเพศตามที่ถูกกล่าวหา เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปในการเกิดคดีทางเพศนี้ อัมพร โอตระกูลและคณะ (2527) ได้ทำการวิจัยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการข่มขืนว่า

พบว่าผู้กระทำผิดส่วนใหญ่รู้จักสนิทสนมกับผู้เสียหายมาก่อนส่วนสถานที่ที่เกิดเหตุข่มขืนส่วนใหญ่เกิด
นอกบ้าน ในช่วงกลางวัน

เมื่อพิจารณาจากลักษณะพื้นที่เกิดการกระทำผิดทางเพศ พบว่าส่วนใหญ่เกิดในเขต
ชานเมืองซึ่งตรงสถิติการเกิดคดีทางเพศของกรมตำรวจ ซึ่งผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าสาเหตุหนึ่งอาจ
เกิดจากพื้นที่ชานเมืองเป็นที่ๆ มีประชากรอาศัยอยู่มาก ดังนั้นการเปรียบเทียบอัตราความชุกของ
การเกิดคดีทางเพศจำเป็นต้องเปรียบเทียบตามสัดส่วนของประชากร

จากการสัมภาษณ์พนักงานสอบสวน เกี่ยวกับอัตราการเกิดคดีทางเพศสูงในเขต
ชานเมือง ได้รับความเห็นว่าเนื่องจากเขตชานเมืองมีพื้นที่ที่มีสถานที่เปลี่ยวมากและมีพื้นที่เป็นป่า
รก ร่องสวนไร่นาจำนวนมาก ประกอบกับบางสถานที่มีแสงผ่านน้อยทำให้มืดครึ้มและหาที่กำบังได้
ง่าย นอกจากนี้บ้านเรือนยังตั้งอยู่ห่างกันทำให้เพื่อนบ้านไม่สามารถช่วยสอดส่องดูแลซึ่งกันและ
กันเท่าที่ควร และพื้นที่ชานเมืองยังเป็นพื้นที่ที่มีสถานบริการทางเพศน้อยทำให้มีสถานที่พลัดพลอย
ทางเพศน้อยกว่าพื้นที่ลักษณะอื่นๆ และในปัจจุบันเขตชานเมืองยังมีปัญหาเรื่อง การจำหน่าย และ
เสพยาเสพติดจำนวนมาก ซึ่งการเสพยาเสพติดอาจเป็นปัจจัยร่วมให้เกิดการกระทำผิดได้ง่าย
กว่าปกติ

2. ผลการดำเนินคดีของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ และศาล ต่อกรณีกระทำ ผิดทางเพศ

การดำเนินคดีทางเพศในขบวนการยุติธรรมเริ่มตั้งแต่ ผู้เสียหายแจ้งต่อเจ้าหน้าที่
ตำรวจว่ามีผู้กระทำผิดทางเพศขึ้นโดยสิ่งที่สำคัญคือผู้เสียหายจะต้องแสดงเจตนาให้ผู้กระทำผิดได้
รับโทษ มิฉะนั้นจะถือเป็นเพียงการกล่าวโทษซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ดำเนินคดีต่อและในกรณีที่
เป็นความผิดที่ขอมความได้ เนื่องจากถือเป็นความผิดต่อส่วนตัว เช่น การกระทำอนาจาร การ
ล่อลวงเพื่อการอนาจารหากผู้เสียหายร้องทุกข์โดยไม่ได้แสดงเจตนาให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษ คดีนั้น
จะขาดอายุความในการร้องทุกข์ในเวลาสามเดือนนับแต่มีการกระทำผิด จากการสำรวจการ
ดำเนินคดีทางเพศ ณ สถานีตำรวจนครบาล รวมทั้งการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องตลอดจนการสังเกต
การสอบสวนคดีทางเพศพบว่า เมื่อได้รับการร้องว่ามีผู้กระทำผิดทางเพศเจ้าหน้าที่ตำรวจมัก
จะไม่ลงบันทึกประจำวัน แต่ใช้วิธีไกล่เกลี่ยให้สองฝ่ายตกลงกันเนื่องจากคดีทางเพศมีแนวโน้มที่

ผู้เสียหายตกลงกันได้ขณะเคียวกันพบว่ามีผู้เสียหายจำนวนมาก ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็น
คนกลางในการเจรจาเรียกร้องค่าเสียหายมากกว่าต้องการให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดและการ
ไกล่เกลี่ยยังสามารถลดความยุ่งยากในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เช่น ช่วยลดภาระ
ในการสืบสวนสอบสวนและการทำสำนวนคดี ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีเวลาในการดำเนินคดีอื่นๆ
มากขึ้น ประกอบกับในปัจจุบัน ศาลมีนโยบายให้คู่ความไกล่เกลี่ยประนีประนอมยอมความมาก
กว่าการดำเนินคดีในชั้นศาลอาจมีผลต่อการดำเนินคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เป็นไปตามนโยบาย
นี้ นอกจากนี้ผู้ทำความผิดทางเพศบางกรณี เช่น อดอวัยวะเพศ การขโมยชุดชั้นใน หรือ
การเบียดเสียดอวัยวะเพศกับผู้อื่นที่ชุมชน มักไม่ถูกดำเนินคดีเนื่องจากไม่มีผู้เสียหายมาร้องทุกข์
และยังมีผู้เสียหายจากการถูกรังแกทางเพศด้วยการข่มขืน อนาคต อีกจำนวนมากที่ไม่ร้อง
ทุกข์เนื่องจากอับอาย หรือต้องการหลีกเลี่ยงผลกระทบที่อาจจะเกิดกับตนเองและครอบครัว จาก
ประเด็นต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้นนี้อาจมีผลให้จำนวนคดีทางเพศที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน
น้อยกว่าความเป็นจริง โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจประมาณการว่าคดีทางเพศที่ไม่ได้เข้าสู่ขบวนการ
ยุติธรรมอาจจะมีจำนวนมากกว่า 50 % ของคดีทางเพศที่ได้รับแจ้งในปัจจุบัน

กรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจรับการร้องทุกข์ เจ้าหน้าที่ตำรวจที่รับการร้องทุกข์จะต้อง
รับดำเนินการส่งเรื่องร้องทุกข์ ให้พนักงานสอบสวนโดยเร็วที่สุดเพื่อทำการสอบถามปากคำและ
สอบสวนหาพยานหลักฐานประกอบสำนวนคดี โดยเฉพาะกรณีข่มขืนกระทำชำเราจำเป็นต้องส่งผู้
เสียหายไปตรวจหาร่องรอยการถูกข่มขืนโดยเร็วที่สุด มิฉะนั้นจะขาดพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักพอที่
จะพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกกล่าวหาได้ ซึ่งหลักฐานที่มาจาสำนวนคดีของพนักงานสอบสวนมีความ
สำคัญต่อการขึ้นารูปคดีมากเพราะเป็นข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการพิจารณาฟ้องคดีของอัยการและการ
พิพากษาคดีในชั้นศาล ดังนั้นพนักงานสอบสวนควรรวบรวมพยานหลักฐานอย่างละเอียด และ
เที่ยงตรงและควรมีแนวทางในการตั้งข้อสังเกตผู้กระทำผิดทางเพศที่มีอาการทางจิตเวช เพื่อ
ขึ้นารูปคดีไปในทางที่เหมาะสม ซึ่งพบว่าระเบียบการสอบสวนของกรมตำรวจกำหนดให้พนักงาน
สอบสวนพิจารณาสภาพทางจิตของผู้กระทำผิดด้วย แต่ในทางปฏิบัติพบว่าพนักงานสอบสวนมักไม่
เห็นความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาสุขภาพจิตและการกระทำผิดทางเพศ และไม่มีหลักเกณฑ์ในการ
สังเกตว่าผู้กระทำผิดที่มีปัญหาทางจิตเวชหรือไม่อย่างไร เว้นแต่ในกรณีที่ผู้กระทำผิดนั้นมีอาการ
วิกลจริตชัดเจน

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่าในคดีทางเพศที่พบส่วนใหญ่ตำรวจมักจะลงความเห็นไม่สั่งฟ้องคดีโดยส่วนใหญ่ให้เหตุผลผู้เสียหายถอนฟ้องและมีหลักฐานไม่เพียงพอ ส่วนคดีที่ให้ความเห็นควรสั่งฟ้องนั้นเหตุผลที่ตำรวจเห็นควรสั่งฟ้องคดีทางเพศ คือคดีที่ผู้เสียหายได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง เช่น ได้รับบาดเจ็บ ถึงแก่ความตาย ร่วมกันข่มขืน มีการใช้อาวุธหรือคดีที่อุจฉกรรจ์ และในคดีทางเพศที่เกิดกับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีนั้นส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะให้ความเห็นควรสั่งฟ้องเนื่องจากกฎหมายระบุให้เป็นความผิดที่สมควรความไม่ได้ ประกอบกับเป็นคดีที่สะท้อนขวัญและเป็นคดีที่สังคมให้ความสนใจ แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่ามีการกระทำผิดทางเพศที่กระทำกับเด็กบางรายไม่มีการสั่งฟ้อง และในความผิดฐานพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจารส่วนใหญ่ ตำรวจเห็นควรไม่สั่งฟ้อง ซึ่งกรณีความผิดฐานพรากผู้เยาว์ที่ไม่สั่งฟ้องนี้ มักพบในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นเด็กอายุกว่า 15 ปีแต่ไม่เกิน 18 ปีและผู้เสียหายยินยอมไปกับผู้ต้องหาด้วยความเต็มใจ แต่ภายหลังตกลงกันไม่ได้หรือพ่อแม่ผู้เสียหายทราบ จึงเข้าร้องทุกข์ให้ตำรวจดำเนินคดี หรือต้องการเรียกค่าเสียหาย ส่วนคดีทางเพศที่ตำรวจเห็นควรตรวจสอบส่วนมากจะเป็นคดีที่ยังไม่สามารถจับผู้ต้องหาได้หรือมีหลักฐานไม่เพียงพอ ในกรณีที่ผู้กระทำผิดทางเพศกระทำผิดต่อประมวลกฎหมายอาญาในกลุ่มความผิดลหุโทษ เช่น การใช้วัตถุระเหยในที่สาธารณะ กฎหมายให้อ่านางแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจเปรียบเทียบปรับได้และเมื่อผู้ต้องหาจ่ายค่าปรับแล้ว ตำรวจจะปล่อยผู้ต้องหาออกจากระบบของขบวนการยุติธรรมได้ ดังนั้นจะเห็นว่าระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินคดีของตำรวจให้อ่านางตำรวจค่อนข้างจำกัดโดยเฉพาะในกรณีที่ผู้กระทำผิดทางเพศทำความผิดที่ไม่รุนแรงหรือไม่มีผู้เสียหาย เช่น ในคดีที่เป็นความผิดลหุโทษหรือมีโทษไม่สูงกว่าคดีลหุโทษเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถคุมขังผู้กระทำผิดได้ เพียงแต่คุมตัวไว้ถามปากคำให้การแล้วปล่อยตัวไป และในความผิดทางเพศอื่นๆ ตำรวจมีอำนาจขังผู้กระทำผิดไว้ไม่เกิน 7 วัน แต่ในทางปฏิบัติพบว่าทัศนคติของตำรวจต่อคดีแต่ละประเภทจะมีผลต่อการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับ เช่น กรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจให้ความสำคัญกับคดีทางเพศน้อยกว่าคดีด้านอื่นๆ และอาจไม่ดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิดทางเพศมีผลให้การดำเนินคดีทางเพศบางกรณีไม่เป็นไประเบียบเกี่ยวกับคดี

หลังจากพนักงานสอบสวนส่งสำนวนและลงความเห็นในการฟ้องคดี ไปยังพนักงานอัยการจำนวน 390 ราย นั้น ผู้วิจัยสามารถติดตามผลการพิจารณาฟ้องคดีของพนักงานอัยการได้เพียง 279 ราย เหตุผลที่ไม่สามารถติดตามได้ครบทุกกรณีเนื่องจากติดตามคัดเอกสารไม่ได้และ

มีข้อจำกัดเรื่องเวลาในการเก็บข้อมูล ทั้งยังต้องอาศัยความร่วมมือจากพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการ

ในกลุ่มที่ทราบผลการฟ้องคดีนี้พบว่า การพิจารณาฟ้องคดีของพนักงานอัยการต่อกรณีกระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ อัยการจะพิจารณาฟ้องคดี โดยสอดคล้องกับการลงความเห็นของตำรวจ ซึ่งส่วนหนึ่งอาจเกิดจากข้อจำกัดตามกฎหมายที่ได้กำหนดระยะเวลาการพิจารณาคดีไว้ โดยรวมระยะเวลาที่ดำเนินคดี ณ สถานที่ตำรวจ และเวลาในการพิจารณาฟ้องคดีของอัยการไว้ด้วยกัน แต่พบว่า เวลาส่วนใหญ่ในการดำเนินคดีมักอยู่ที่พนักงานสอบสวนซึ่งต้องใช้ระยะเวลาในการสืบสวนสอบสวนและทำสำนวนเป็นเวลานาน พนักงานอัยการจึงมีเวลาในการพิจารณาคดีจำกัด แต่อย่างไรก็ตามจากการสัมภาษณ์พนักงานอัยการพบว่า พนักงานอัยการมักจะให้ความสนใจกับคดีที่ไม่สั่งฟ้องคดีมากกว่า ทั้งนี้เพื่อตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของพนักงานสอบสวนอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า มีบางกรณีที่พนักงานอัยการพิจารณาให้พนักงานสอบสวน นำสำนวนไปสอบสวนเพิ่มเติม เนื่องจากสำนวนการสอบสวนยังไม่สมบูรณ์ และมีกรณีกระทำผิดทางเพศ 3 ราย ที่พนักงานอัยการเห็นว่าจากพยานหลักฐานมีน้ำหนักพอที่จะสั่งฟ้องคดี ในขณะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นควรไม่สั่งฟ้องคดี

หลังจากพนักงานอัยการส่งคดีทางเพศที่สั่งฟ้องไปดำเนินคดีต่อในชั้นศาล ผู้วิจัยสามารถติดตามผลการพิพากษาคดีเพียง 54 ราย เนื่องจากผู้กระทำผิดทางเพศที่ทราบผลการฟ้องคดี 279 รายนั้น พนักงานอัยการสั่งฟ้องคดีเพียง 114 ราย ผู้วิจัยจึงติดตามเฉพาะคดีที่มีการฟ้องคดี ซึ่งการติดตามผลการพิพากษาคดีทางเพศที่ถูกสั่งฟ้องคดีนี้เป็นไปได้ยาก เนื่องจากการพิพากษาคดีได้กระทำในศาลหลายแห่ง และระยะเวลาพิจารณาคดีในชั้นศาลค่อนข้างยาวนาน บางกรณีศาลยังไม่พิพากษาคดีต่อกรณีกระทำผิดทางเพศนั้น แต่ผู้วิจัยได้พยายามติดตามการพิพากษาคดีให้ได้มากที่สุด โดยติดตามได้เฉพาะการพิพากษาของศาลชั้นต้นเท่านั้น

จากการวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่ศาลจะกำหนดโทษต่อผู้กระทำผิดทางเพศ ในอัตราที่กฎหมายกำหนด จากการสัมภาษณ์ผู้พิพากษาผู้วิจัยได้ทราบถึงประเด็นที่น่าสนใจว่าผู้พิพากษาจะพิพากษาคดีและใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษในขอบเขตของอำนาจตามกฎหมาย ดังนั้นการต่อสู้คดีในชั้นศาลนี้ ส่วนหนึ่งขึ้นกับความสามารถของทนายของทั้งสองฝ่าย เช่น ทนายความฝ่ายโจทก์จะต้องตรวจสอบการเขียนคำฟ้องให้ชัดเจนและมีรายละเอียดต่างๆ ตรงกับพยานหลักฐาน มิฉะนั้น

อาจมีข้อขัดแย้งมีผลให้พยานหลักฐานไม่มีน้ำหนักบางกรณีอาจทำให้ศาลพิจารณยกฟ้องได้หรือกรณีที่
 ทนายความเขียนคำฟ้องโดยระบุลักษณะความผิดที่ต้องการให้จำเลยได้รับโทษไม่ครบถ้วนผู้กระทำ
 ผิดนั้นอาจได้รับโทษน้อยกว่าที่ฝ่ายโจทก์คาดหวังเนื่องจากกฎหมายระบุว่าศาลไม่สามารถพิพากษา
 เกินประเด็นที่ได้กล่าวในคำฟ้อง ดังนั้นศาลจึงมีอำนาจพิพากษาโทษได้เฉพาะประเด็นที่ระบุใน
 คำฟ้อง ส่วนทนายความฝ่ายจำเลยมักจะหาแนวทางการต่อสู้คดีให้จำเลยพ้นจากความผิดหรือถูก
 ตัดสินโทษสถานเบาที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งจากการวิจัยพบว่าผู้กระทำผิดทางเพศจำนวนมากที่
 ได้รับการบรรเทาโทษหรือรอการลงโทษ โดยส่วนใหญ่ผู้ที่ได้รับการบรรเทาโทษจะเป็นผู้กระทำ
 ผิดทางเพศที่ยอมรับสารภาพ หรือให้การที่เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาคดีหรือต่อสู้คดีว่าผู้กระทำ
 ผิดไม่สามารถรู้ผิดชอบหรือไม่สามารถบังคับตนได้เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นผู้เยาว์ ส่วนเหตุรอ
 การลงโทษนั้นศาลจะคำนึงถึงเหตุอันสมควรประกอบกับผู้กระทำผิดนั้นไม่เคยต้องโทษมาก่อน และ
 ในความผิดทางเพศที่เกิดขึ้นครั้งนี้ศาลกำหนดโทษโทษจำคุกไม่เกินสองปี แต่อย่างไรก็ตามพบว่า
 มีผู้กระทำผิดหลายรายที่ถูกพิจารณาให้เพิ่มโทษเนื่องจากเป็นผู้กระทำผิดที่กระทำงานเกิดผลกระทบ
 กับผู้เสียหายอย่างรุนแรง เช่น กระทำผิดโดยมีหรือใช้อาวุธปืน กระทำโดยร่วมกระทำ ความผิด
 ในลักษณะโทรมหญิง กระทำงานเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส นอกจากนี้ยังมีเหตุเนื่อง
 จากกระทำงานเป็นเหตุให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตาย จากที่กล่าวข้างต้นจะเห็นว่าศาลจำเป็นต้อง
 อาศัยอำนาจตามกฎหมายประกอบไปกับการใช้ดุลพินิจประกอบการพิจารณาโทษเพื่อแก้ไข บำบัด
 ผู้กระทำผิดตามที่เหมาะสม

เกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจของศาลที่พบในการวิจัยครั้งนี้ พบประเด็นที่น่าสนใจคือกรณี
 ที่ผู้กระทำผิดถูกตั้งข้อหาหลายกระทง เช่น มีความผิดฐานลักทรัพย์ร่วมกับการข่มขืน เมื่อมีการ
 พิจารณาคดีผู้พิพากษาจะใช้ดุลพินิจว่าการกระทำผิดแต่ละกระทงนั้นผู้กระทำมีเจตนาหรือประสงค์ต่อ
 ผลจากการกระทำเดียวกันหรือไม่ และยังพิจารณาว่าการกระทำผิดแต่ละกระทงนั้นกระทำโดยต่อ
 เนื่องกันหรือไม่ เมื่อผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้พิพากษาเกี่ยวกับเรื่องนี้พบว่า ปัจจุบันผู้พิพากษาแต่ละท่านยัง
 มีหลักเกณฑ์ในการตีความหรือใช้ดุลพินิจในเรื่องนี้ต่างกัน แต่อาจสรุปหลักเกณฑ์การพิจารณาคดีได้
 สองประการคือ ประการแรกหากพบว่าผู้กระทำมีเจตนาตลอดจนกระทำความผิดต่อเนื่อง เป็น
 กรรมเดียว ศาลจะใช้หลักการพิจารณาโทษตามที่ระบุในประมวลกฎหมายอาญามาตราที่ 90 โดย
 พิจารณาว่าโทษในความผิดแต่ละกระทงนั้นมีกระทงใดที่มีโทษหนักที่สุดแล้วกำหนดโทษจากความผิด

ที่หนักที่สุดเพียงกระทงเดียว ส่วนในกรณีที่ศาลพิจารณาว่าเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันและผิดกฎหมายหลายบทศาลจะลงโทษตามที่ระบุในมาตรา 91 คือให้ลงโทษในความผิดทุกกระทง แต่เมื่อรวมความผิดทุกกระทงแล้วโทษจำคุกทั้งสิ้นจะต้องไม่เกินกว่าที่กฎหมายกำหนด จากกรณีวิจัยครั้งนี้พบการพิพากษาทั้งสองกรณี เช่น มีผู้กระทำผิดกฎหมายมาตรา 334 และ 276 คือลักทรัพย์ และข่มขืนกระทำชำเราหญิงอายุกว่า 15 ปี ซึ่งศาลพิจารณาว่าเป็นการกระทำผิดกรรมเดียว ผิดกฎหมายหลายบท จึงลงโทษตามที่ระบุในมาตรา 91 และอีกกรณีคือผู้ที่กระทำผิดกฎหมายมาตรา 362 และ 278 คือบุกรุกเคหะสถานและกระทำอนาจารหญิงอายุกว่า 15 ปี ผู้กระทำผิดรายนี้ศาลพิจารณาโทษตามมาตรา 90 โดยพิจารณาว่าเป็นการกระทำกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท การใช้ดุลพินิจที่พบอีกกรณีคือในความผิดฐานพรากผู้เยาว์ ศาลมักจะใช้ดุลพินิจว่าการกระทำผิดนั้นผู้เยาว์ซึ่งเป็นผู้เสียหายเต็มใจไปกับผู้กระทำผิดหรือไม่ ซึ่งการพิจารณาเรื่องความเต็มใจของผู้เยาว์ที่เป็นผู้เสียหายนี้จะมีผลต่อการกำหนดโทษ เช่น ถ้าพบว่าผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยผู้กระทำผิดจะได้รับโทษสถานเบากว่า นอกจากนี้กฎหมายยังกำหนดแนวทางการพิพากษาคดีโดยพิจารณาอายุของผู้เสียหาย เช่น ความผิดทางเพศที่กระทำกับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี จะมีโทษหนักกว่าการกระทำผิดต่อผู้ใหญ่ และในปัจจุบันกลุ่มที่กระทำผิดทางเพศกับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีนี้กฎหมายยังแบ่งระดับอายุผู้เสียหายเป็น เด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี และเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปีซึ่งการกำหนดโทษต่อผู้กระทำผิดต่อเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปีจะมีโทษหนักยิ่งขึ้น

ในกรณีที่ผู้กระทำผิดมีอาการทางจิต ศาลสามารถใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตราที่ 14 ส่งผู้กระทำผิดนั้นไปรับการรักษาหรือดัดนิสัยชั่วคราวซึ่งจากการวิจัยพบผู้กระทำผิดทางเพศหนึ่งรายได้รับการพิจารณาให้งดคดีชั่วคราวเนื่องจากผู้กระทำผิดมีอาการทางจิตโดยทนายของผู้กระทำผิดได้นำหลักฐานการรักษาอาการทางจิตมาเสนอแก่ศาล

จากการศึกษาประมวลกฎหมายอาญาหลายมาตราพบว่า กฎหมายได้ให้ความสำคัญธรรมแก่ผู้ป่วยทางจิตเวชในหลายกรณีเช่น ประมวลกฎหมายอาญามาตราที่ 65 ให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจเพื่อพิจารณาความรับผิดชอบทางอาญาของผู้กระทำผิดโดยอาจขอความเห็นจากจิตแพทย์ในฐานะผู้เชี่ยวชาญ หากศาลพิจารณารว่าผู้กระทำผิดรายใดวิกลจริตและไม่รู้ผิดชอบขณะกระทำผิดผู้นั้นมีความผิดแต่ไม่ต้องรับโทษ และกรณีที่ขณะกระทำผิดผู้นั้นรู้ผิดชอบบ้างศาลอาจลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ นอกจากนี้ศาลยังสามารถใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยการส่งผู้กระทำผิด

ที่มีอาการทางจิตไปรับการรักษาได้ตามความเหมาะสม นอกจากนี้ศาลยังสามารถใช้ดุลพินิจและอาศัยวิธีการทางกฎหมายอีกหลายมาตราที่เป็นคุณแก่ผู้ป่วยทางจิตเวช มากำหนดแนวทางพิจารณาโทษหรือบำบัดรักษาผู้กระทำผิดที่มีปัญหาสุขภาพจิต ตามความเหมาะสม ผู้วิจัยเห็นว่ากรณีของผู้กระทำผิดทางเพศเป็นผู้มีปัญหาสุขภาพจิต โดยเฉพาะในผู้ที่มีความเปราะบางทางเพศ เขามักจะมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมบ่อยๆ โดยไม่สามารถยับยั้งแรงผลักดันที่ผิดปกติในจิตใจได้ ผู้กระทำผิดทางเพศกลุ่มนี้ควรได้รับการบำบัดรักษาเพื่อป้องกันมิให้เขาทำผิดทางเพศซ้ำๆ หรือกลายเป็นอาชญากรทางเพศที่กระทำผิดรุนแรงยิ่งขึ้น

3. ลักษณะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา

จากการวิจัยพบว่าการค้นหาคดีทางเพศครั้งนี้มีข้อจำกัด คือไม่สามารถสืบค้นข้อมูลความผิดทางเพศบางกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มที่กระทำความผิดไม่รุนแรง เช่น การลักทรัพย์ที่เป็นที่เป็นสัญลักษณ์ของเพศตรงข้าม การอวดอวัยวะเพศ การดูโป๊เปิดเผยอวัยวะเพศกับผู้อื่น ฯลฯ โดยการสืบค้นขึ้นกับลักษณะการตั้งข้อหาต่อผู้กระทำผิด การบันทึกคำร้องทุกข์ในสมุดบันทึกคดีประจำวัน และการเก็บสถิติคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เกี่ยวกับเรื่องนี้พนักงานสอบสวนได้ให้ความเห็นว่าคดีทางเพศที่ไม่รุนแรงที่กล่าวมาข้างต้นนี้อาจมีอยู่จำนวนมาก แต่ผู้เสียหายไม่ต้องการแจ้งความเนื่องจากอับอายหรือถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยและในกรณีที่ผู้เสียหายแจ้งความ เจ้าหน้าที่ตำรวจมักจะใช้วิธีไกล่เกลี่ยให้คู่กรณีตกลงกันโดยจ่ายค่าเสียหายและไม่ลงบันทึกประจำวัน จากการตั้งข้อสังเกตของผู้วิจัยพบว่าการคัดเอกสารการกระทำผิดทางเพศ ในลักษณะที่กฎหมายไม่จัดว่าเป็นความผิดเกี่ยวกับเพศนั้นมีข้อจำกัดอยู่มาก เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจมักจะตั้งข้อหาโดยจัดกลุ่มความผิดตามกฎหมาย และการบันทึกรายละเอียดอาจไม่ตรงกับขอบเขตที่กำหนดในการวิจัยครั้งนี้ เช่น กรณีลักทรัพย์หากเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่าไม่มากนักการบันทึกอาจจะไม่ระบุถึงทรัพย์สิน ที่สูญหายไปแต่ใช้วิธีบันทึกมูลค่าของทรัพย์สินนั้นแทนทำให้ไม่ทราบข้อมูลที่แท้จริงและสืบค้นได้ยาก

ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างการกระทำผิดทางเพศที่พบในการวิจัยครั้งนี้ส่วนใหญ่จึงเป็นการกระทำผิดที่ถูกกำหนดเป็นความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา เช่น การข่มขืนหรืออนาจารหญิงและเด็ก การล่อลวงหญิงเพื่อการอนาจาร นอกจากนี้อาจพบผู้กระทำผิดทางเพศที่

มีความคิดอื่นร่วมด้วย เช่น มีความคิดฐานบุกรุกหรือลักทรัพย์ร่วมกับการกระทำผิดทางเพศในกรณีนี้มักเกิดจากการร้องทุกข์ของผู้เสียหายหรือการตั้งข้อหาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ การตั้งข้อหาหลายจะมีผลให้ผู้กระทำผิดรับโทษหนักขึ้น เนื่องจากถูกลงโทษจากความผิดหลายกระทง จากการวิจัยยังพบผู้กระทำผิดทางเพศที่มีความผิดในกลุ่มความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียงคือผู้ที่กระทำผิดฐานพรากผู้เยาว์ (เฉพาะที่ระบุว่าพรากผู้เยาว์เพื่อการอนาจาร) และพบผู้กระทำผิดที่มีความผิดในหมวดลหุโทษ คือผู้ที่กระทำผิดโดยอวดอวดวิยะเพศในที่สาธารณะซึ่งถือว่าได้ทำผิดกฎหมายอาญา มาตรา 388 คือกระทำผิดฐานกระทำการอันควรถวายหน้าต่อหน้าธารกำนัล

4. เงื่อนไขในการส่งผู้กระทำผิดทางเพศไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิต

ผลการศึกษาเพิ่มประวัติผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกส่งตรวจทางจิต ณ โรงพยาบาลนิติจิตเวชพบว่าสถานที่ส่งผู้กระทำผิดทางเพศมารับการตรวจวินิจฉัยทางจิตเวชมากที่สุดคือ ตำรวจ ซึ่งตรงกับที่ตำรวจ ทศนาถวิล (2521) รายงานว่าสถานที่ส่งผู้ปวยคดีมารับการตรวจวินิจฉัยมากที่สุดคือตำรวจ เกี่ยวกับประเด็นนี้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะถูกดำเนินคดี ณ สถานที่ตำรวจ ดังนั้นจำนวนผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกส่งตรวจทางจิตส่วนใหญ่จึงมากกว่าองค์กรอื่นๆ ที่อยู่ในระบบงานยุติธรรม แต่อย่างไรก็ตามในการวิจัยครั้งนี้พบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ส่งผู้กระทำผิดทางเพศไปตรวจวินิจฉัยทางจิตเลยแม้แต่รายเดียว ซึ่งสาเหตุสำคัญอาจจะมาจากทัศนคติของตำรวจต่อการกระทำผิดทางเพศที่ว่า การกระทำผิดทางเพศไม่มีความสัมพันธ์กับปัญหาสุขภาพจิต โดยเชื่อว่าการกระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่มีสาเหตุจากความมึนเมาสุราหรือยาเสพติดจนควบคุมสติไว้ไม่ได้ หรือเป็นนิสัยส่วนตัวของผู้กระทำผิดทางเพศที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ตลอดจนมีพนักงานสอบสวนที่เชื่อว่าผู้กระทำผิดทางเพศส่วนหนึ่ง ได้รับการช่วยเหลือจากผู้เสียหาย เช่น การแต่งตั้งตัวล่อแหลมในลักษณะชั่วคราวทางเพศ การให้ความสนิทสนมกับผู้กระทำผิดจนเป็นเหตุให้เกิดการกระทำผิดทางเพศ เป็นต้น

เมื่อศึกษากลุ่มตัวอย่างอีกกลุ่มที่ถูกส่งตรวจ ณ โรงพยาบาลนิติจิตเวชพบว่าเหตุผลที่เจ้าหน้าที่ในขบวนการยุติธรรมส่งผู้กระทำผิดทางเพศมารับการตรวจวินิจฉัยทางจิตนั้น ส่วนใหญ่มีเหตุผลจากการที่ญาติหรือทนายของผู้กระทำผิดแจ้งว่าผู้กระทำผิดเคยมีประวัติป่วยทางจิตมาก่อน

นอกจากนี้พบว่า การส่งผู้กระทำผิดทางเพศมารับการตรวจวินิจฉัยทางจิต นี้ผู้กระทำผิดมักจะถูกส่งตรวจเพราะมีอาการทางจิต แต่ส่วนใหญ่ผู้ที่ส่งผู้กระทำผิดมาตรวจทางจิตมักไม่ได้ระบุว่าผู้กระทำผิดมีอาการทางจิต โดยให้เหตุผลตามข้อสังเกตของตน ซึ่งอาการต่างๆ ที่เป็นเหตุส่งตรวจเข้ากับข้อบ่งชี้อาการทางจิตเวช คือพบว่าผู้กระทำผิดทางเพศนั้นมีความผิดปกติในพฤติกรรม เช่น มีกิริยาแปลกๆ คุยง่าย มีพฤติกรรมต่อต้าน ทำร้ายตนเอง หรือมีความผิดปกติทางอารมณ์ เช่น หัวเราะโดยไม่มีสาเหตุ เฉยเมยไม่ได้ตอบ หงุดหงิดอยู่ไม่สุข ก้าวร้าว และมีความผิดปกติในการพูดและผิดปกติในความคิด เช่น พูดจาไม่รู้เรื่อง สื่อสารกันไม่เข้าใจ นอกจากนี้ยังมีความผิดปกติในการรับรู้ เช่น มีอาการหูแว่ว เห็นภาพหลอน หรือมีความผิดปกติของสติสัมปชัญญะ และการรู้สึกตัว เช่น งุนงง สับสน

5. พฤติกรรมคดีและข้อบ่งชี้ถึงความเบี่ยงเบนทางเพศ

พฤติกรรมคดีที่พบจากการวิจัยครั้งนี้ อาจจัดแบ่งกลุ่มการกระทำผิดทางเพศตามที่ ประทักษ์ ลิขิต เลอสรวง (2538) ได้กำหนดไว้ 4 ประเภท คือ

5.1 ประเภทไม่มีการร่วมเพศ คือ ผู้ที่แสดงพฤติกรรมลามก เช่น ผู้ที่ถวอดอวัยวะเพศในที่สาธารณะ และกลุ่มที่กระทำอนาจาร เช่น กอดปล้ำ ฎฎเบียดเสียด กอดอวัยวะเพศของตนกับผู้อื่น เป็นต้น

5.2 ประเภทที่มีการร่วมเพศ เช่นผู้ที่กระทำผิดฐานข่มขืนฆ่า ข่มขืนกระทำชำเรา

5.3 ประเภทที่กระทำกับบุคคลอ่อนความสามารถ เช่น การกระทำผิดทางเพศกับเด็ก และพบผู้กระทำทางเพศกับผู้สูงอายุ 1 ราย

หากนำพฤติกรรมคดีที่ได้จากการวิจัยไปเปรียบเทียบกับลักษณะของผู้ที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศ (Paraphilias) ตามที่แบ่งไว้ตามระบบ DSM 4 อาจพบผู้กระทำผิดที่มีพฤติกรรมเข้าข่ายผู้ที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศ ดังนี้การถวอดอวัยวะเพศในที่สาธารณะ จัดเป็นพวกชอบโชว์ (Exhibitionism) การข่มขืนกระทำชำเราหรือกระทำอนาจารเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี จัดเป็นพวกที่มีความสุขทางเพศกับเด็ก (Pedophilia) การกอด ฎฎเบียดเสียดอวัยวะเพศของตนกับส่วนของร่างกายของบุคคลอื่น ถือเป็นความเบี่ยงเบนทางเพศแบบ Frotteurism การข่มขืน

หญิงอายุ 50 ปีขึ้นไป ถือเป็นความผิดปกติทางเพศที่คนอายุน้อยมีความสนใจทางเพศกับคนสูงอายุ (Gerontophilia) และในผู้กระทำผิดที่ก่อคดีข่มขืนและอนาจาร ส่วนหนึ่งอาจเป็นผู้ที่ผิดปกติ โดยมีความต้องการทางเพศมากกว่าปกติ (Hypersexuality)

6. ผลการวินิจฉัยโรคทางจิตเวชในผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกส่งตรวจทางจิต

ผลการวินิจฉัยโรคทางจิตเวชพบว่าส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดป่วยเป็นโรคทางจิตเวชถึงร้อยละ 86.5 สิ่งที่น่าสนใจคือ พบว่าคดีทางเพศที่รุนแรงมักกระทำโดยผู้ป่วยโรคจิต ที่มีอาการป่วยเรื้อรัง เช่น โรคจิตเภท (Schizophrenia) ส่วนผู้ที่มีบุคลิกภาพผิดปกติแบบ Schizoid personality disorder ซึ่งมีลักษณะเก็บตัว ไม่ชอบเข้าสังคมและไม่มั่นใจในตนเองมักทำผิดทางเพศกับเด็ก ซึ่งถือสามารถชดเชยการร่วมเพศตามปกติ กับหญิงสาวที่มีความสมบูรณ์ทางร่างกายและทางเพศ นอกจากนี้นอกจากผู้ที่มีบุคลิกภาพผิดปกติบางรายกระทำความผิด โดยไม่มีการร่วมเพศ เช่น การอวดอวัยวะเพศในที่สาธารณะ

ผู้กระทำผิดบางรายที่มีความเครียดและล้มเหลวในการปรับตัว ต่อการกระทำผิดทางเพศของตน อาจป่วยเป็นโรคจิตชนิดเฉียบพลัน (Acute psychosis) นอกจากนี้ยังพบผู้กระทำผิดทางเพศที่ปัญญาอ่อน (Mental retardation) และผู้ที่มีพยาธิสภาพผิดปกติทางสมอง (Organic brain syndrome) จึงอาจกล่าวได้ว่าในผู้ป่วยที่มีปัญหาสุขภาพจิต หรือป่วยทางจิต อาการป่วยอาจมีส่วนทำให้ผู้นั้นไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมเพศได้อย่างเหมาะสม จึงมีพฤติกรรมทางเพศออกมา โดยขัดกับศีลธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม และมักกระทำผิดทางเพศซ้ำๆ ส่วนผู้ป่วยที่ไม่มีปัญหาสุขภาพจิตบางราย มีปัจจัยร่วมภายนอกที่กระตุ้นให้กระทำผิดทางเพศ คือการดื่มสุราหรือเสพยา

7. ผลการวินิจฉัยทางนิติจิตเวชในกลุ่มตัวอย่างผู้กระทำผิดทางเพศ

การวินิจฉัยทางนิติจิตเวชของจิตแพทย์ที่มีความสำคัญต่อผู้กระทำผิดที่มีปัญหาสุขภาพจิตอย่างมากโดยผู้กระทำผิดทางเพศที่อาจได้รับการพิจารณาเรื่องความรับผิดชอบทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญามาตราที่ 65 จากการวิจัยครั้งพบผู้กระทำผิด ที่ได้รับการวินิจฉัยทางนิติจิตเวชว่าวิกลจริตและไม่รู้ผิดชอบขณะกระทำผิดที่พบร้อยละ 9.1 ผู้กระทำผิดกลุ่มนี้ถือว่ามี ความผิด แต่หาก

ศาลใช้ดุลพินิจว่าผู้กระทำผิดวิกลจริตไม่รู้ผิดชอบตามที่จิตแพทย์ลงความเห็น ผู้กระทำผิดทางเพศกลุ่มนี้จะได้รับการเว้นโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 65 ส่วนผู้กระทำผิดทางเพศที่วิกลจริตและรู้ผิดชอบบ้างขณะทำผิดที่พบร้อยละ 27.3 ถือว่ามีความผิดและต้องได้รับโทษ หากศาลใช้ดุลพินิจว่าผู้กระทำผิดรู้ผิดชอบได้บ้างศาลอาจจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงไรก็ได้

ประทักษิ ลิขิตเสอสรวง (2537) ได้กล่าวถึงความรู้ผิดชอบ และการรับผิดชอบทางอาญาไว้ว่า ในผู้ที่กระทำผิดโดยไม่สามารถรู้ผิดชอบคือผู้กระทำ ที่รู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ แต่ไม่รู้ว่าการกระทำของตนถูกหรือผิดควรทำหรือไม่ควรทำอย่างไร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 65 วรรค 1 ถือว่ามีความผิดแต่ไม่ต้องรับโทษเนื่องจากระดับการกระทำโดยไม่สามารถรู้ผิดชอบนั้นย่อมไม่สามารถบังคับตนเองได้ ผู้ป่วยทางจิตเวชที่อาจมีภาวะนี้ได้มีหลายกลุ่มเช่น โรคจิต (psychosis) ในผู้ป่วยที่มีอาการประสาทหลอน (hallucination) ส่วนผู้ที่กระทำโดยพลรู้ผิดชอบบ้างหรือสามารถบังคับตนเองได้บ้าง คือผู้ที่กระทำผิดโดยรู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ แต่ในขณะนั้นสภาวะทางจิตใจมีความกดดันหรือถูกบีบบังคับอย่างรุนแรง จนทำให้ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี หรือการยับยั้งชั่งใจลดหย่อนลงแต่ไม่ถึงขั้นวิกลจริต ตามกฎหมายถือว่ามีความผิดแต่อาจได้รับการลดหย่อนโทษ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. การดำเนินคดีในขบวนการยุติธรรมต่อกรณีกระทำผิดทางเพศ

จากการวิจัยพบว่า การดำเนินคดีของพนักงานสอบสวน มีความสำคัญต่อการขึ้นรูปคดีและพบว่าพนักงานสอบสวนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญต่อกรณีกระทำผิดทางเพศน้อยกว่าความผิดในด้านอื่นๆ ดังจะเห็นได้จากการไม่ลงบันทึกการร้องทุกข์ต่อกรณีกระทำผิดทางเพศ และใช้วิธีการไกล่เกลี่ยมากกว่าการดำเนินคดี ซึ่งอาจจะมีผู้กระทำผิดทางเพศจำนวนมากกระทำผิดโดยไม่ต้องรับโทษตามที่กฎหมายกำหนด และอาจไม่เข้าคุกหลายโทษกระทำผิดซ้ำๆ ซึ่งมีผลกระทบต่อความสงบสุขของสังคม และกรณีที่ผู้กระทำผิดทางเพศมีปัญหาสุขภาพจิตอยู่ภายใต้ ฎกปล่อยออกจากระบบ

การดำเนินคดีโดยไม่ได้ส่งตรวจวินิจฉัยทางจิต ผู้กระทำผิดเหล่านั้นจะไม่ได้รับการบำบัดแก้ไขซึ่งอาจจะกระทำผิดทางเพศซ้ำๆ หรือกระทำผิดทางเพศในรูปแบบที่รุนแรงมากขึ้น และผู้กระทำผิดเหล่านั้นอาจไม่ได้รับความเป็นธรรมจากสังคม เช่น ถูกคุมประจําที่ผิดเพราะกระทำผิดทางเพศ เนื่องจากคนในสังคมส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาสุขภาพจิตและการกระทำผิดทางเพศ ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอแนวทางในการดำเนินคดีทางเพศ ดังนี้

1.1 พนักงานสอบสวนควรให้ความสำคัญกับคดีทางเพศโดยลงบันทึกประจำวันและทำการสอบสวน และรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำผิดทางเพศ ตลอดจนสืบหาพยานหลักฐานให้ได้มากที่สุด โดยเฉพาะในกรณีที่มีการข่มขืนกระทำชำเรา ควรส่งผู้เสียหายไปตรวจหาร่องรอยการข่มขืนโดยเร็วที่สุด ซึ่งพยานหลักฐานต่างๆ นี้ยังมีความสำคัญในการขึ้นารูปคดีในทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรม พยานหลักฐานที่ได้มาจากการสืบสวนสอบสวนอย่างละเอียดรอบคอบ ถูกต้อง ตรงไปตรงมา จะทำให้เกิดความยุติธรรมแก่ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นทั้งคําส่วนบุคคลและความสงบสุขของรัฐ

1.2 พนักงานสอบสวนควรทำความเข้าใจกับผู้เสียหาย ถึงความสำคัญในการดำเนินคดี ซึ่งมีผลดีต่อส่วนรวมมากกว่าการไกล่เกลี่ย

1.3 การรับเรื่องราวร้องทุกข์ควรกระทำโดยให้เกียรติแก่ผู้ที่มาร้องทุกข์นั้นและไม่ควรเปิดเผยข้อมูลอันจะมีผลกระทบต่อชื่อเสียงของผู้เสียหาย ซึ่งจะช่วยให้ผู้เสียหายมีความมั่นใจที่จะมาร้องทุกข์มากขึ้น

1.4 ควรมีการกำหนดระยะเวลาในการส่งสำนวนคดีของพนักงานสอบสวน ไปยังพนักงานอัยการอย่างเหมาะสม เพื่อให้อัยการมีเวลาพิจารณาสำนวนคดีมากขึ้น

1.5 ผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม ควรได้รับความรู้ทางจิตเวชศาสตร์ในขอบเขต ที่จะสามารถตั้งข้อสังเกตกับผู้กระทำผิดที่มีอาการทางจิตได้พอสมควรและในกรณีที่สงสัยว่าผู้ต้องหาอาจมีอาการทางจิต ผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม ควรประสานงานกับทีมงานจิตเวชเพื่อร่วมกันดำเนินคดีไปในแนวทางที่เหมาะสมต่อไป ในขณะที่เดียวกันจิตแพทย์ หรือผู้ที่ทำงานที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดทางเพศ ควรได้รับการศึกษาข้อความรู้ทางกฎหมายบางประการ เพื่อจะได้นำความรู้มาปฏิบัติงานให้สอดคล้องกัน

2. ข้อพิจารณาในการส่งผู้กระทำผิดทางเพศไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิต

หลังการศึกษาพิมพ์ประวัติผู้กระทำผิดทางเพศที่ส่งตรวจ ณ โรงพยาบาลนิติจิตเวช ในปี 2535 ถึง 2538 พบว่ามีการส่งผู้กระทำผิดทางเพศจากทั้วราชอาณาจักร ไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิตเพียง 22 ในขณะที่ผู้กระทำผิดทางเพศทั้วราชอาณาจักรที่เกิดขึ้นในระยะเวลา 4 ปีที่กล่าวข้างต้นนั้นพบว่ามีมารับแจ้งคดีทางเพศมีมากกว่า 25,000 ราย ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องในขบวนการยุติธรรมควรตระหนักและมีความรู้เกี่ยวกับผู้กระทำผิดบางกลุ่มที่มีปัญหาสุขภาพจิต หรือเป็นผู้ที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศ โดยในกรณีที่มีข้อสงสัยว่าผู้กระทำผิดอาจมีปัญหาสุขภาพจิต ผู้ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดี ควรส่งผู้กระทำผิดไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิต โดยอาจตั้งข้อสังเกตได้ 2 ประการคือ

2.1 การสังเกตอาการทางจิต โดยนำความรู้ทางจิตเวชศาสตร์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาการทางจิตในผู้ป่วยจิตเวช มากำหนดเป็นคู่มือประกอบการพิจารณาส่งผู้กระทำผิดทางเพศไปรับการตรวจวินิจฉัยทางจิต ซึ่งอาการทางจิตที่พบมากในผู้มีปัญหาสุขภาพจิตคือ ความผิดปกติในด้านต่างๆ คือความผิดปกติทางอารมณ์ เช่น อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่ายระหว่างสุขและเศร้า หรือแสดงออกทางอารมณ์อย่างรุนแรงกว่าคนทั่วไปและควบคุมไม่ได้ มีความผิดปกติในการพูด เช่น พูดโดยใช้คำที่สร้างขึ้นเองโดยคนทั่วไปไม่สามารถเข้าใจความหมาย หรือพูดโดยเนื้อหาสับสน ไม่สามารถจัดเรียงลำดับคำต่างๆ ให้เหมาะสม มีความผิดปกติในพฤติกรรม เช่น มีพฤติกรรมอดกลอยเป็นเด็กกว่าวัยไม่เหมาะสมกับอายุในปัจจุบัน ไม่สนใจตนเองและสิ่งแวดล้อม ไม่สนใจในกิจวัตรประจำวันและอนามัยของร่างกาย มีการเคลื่อนไหวช้าๆ หรืออยู่ในท่าเดิมนานๆ โดยมักอยู่ในท่าที่ไม่สบาย มีความผิดปกติในความคิด เช่น มีความคิดหลงผิดหรือความเชื่อบางอย่างที่ผิดจากความเป็นจริง ซึ่งไม่เหมาะสมกับความรู้ หรือภูมิหลังทางวัฒนธรรมของคนและไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ด้วยเหตุผลใดๆ ความเชื่อที่อาจจะพบได้บ่อยๆ คือความเชื่อว่าเป็นคนสำคัญ ที่สามารถจะติดต่อกับบุคคลที่มีอำนาจหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ หรือความหวาดระแวงว่าตนกำลังถูกปองร้ายและถูกกลั่นแกล้งโดยผู้ที่ปองร้ายได้แฝงเข้าไปในสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวัน เช่น ใช้คลื่นวิทยุควบคุมความคิดของเธอ นอกจากนี้ยังมีอาการทางจิตอื่นๆ คือความผิดปกติในการรับรู้ เช่น ประสาทหลอนทางหู ทางตา หรือแปลความหมายของสิ่งเร้าผิด เช่น เห็นเชือกก็คิดว่าเป็นงูโดยไม่สามารถแยกได้ว่าสิ่งใดเป็นของจริง มีความผิดปกติในการจำ เช่น ลืมเหตุการณ์ต่างๆ โดยทันทีทันใดหลังจากที่ได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจ ความผิดปกติ

ของสติสัมปชัญญะ เช่น วุฏฐิ กุณง สัมสน ไม่มีสมาธิ

อาการต่างๆ ที่กล่าวข้างต้นเป็นตัวอย่างอาการทางจิตเพียงบางส่วนเท่านั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องในขบวนการสติกรรม สามารถศึกษาเพิ่มเติมจากความรู้เกี่ยวกับอาการทางจิตจากตำราจิตเวชศาสตร์มากำหนดหลักเกณฑ์ประกอบการพิจารณาส่งผู้กระทำผิดไปรับการตรวจทางจิต โดยเฉพาะกรณีที่มีสิ่งอาจชักประวัติจากญาติหรือทนายของผู้กระทำผิดว่าผู้กระทำผิดเคยมีประวัติป่วยทางจิตมาก่อนหรือไม่โดยขอให้แสดงหลักฐานการรักษาทางจิต หรือส่งผู้กระทำผิดนั้นไปรับการตรวจโดยอาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในมาตราที่ 14

2.2 การตั้งข้อสังเกตผู้กระทำผิดที่มีความเป็งเบนทางเพศ

ผู้ที่มีความเป็งเบนทางเพศ มักมีพฤติกรรมทางเพศที่แปลกกว่าบุคคลทั่วไป ซึ่งอาจสรุปเป็นประเด็นกว้างๆ ได้ 5 ประการคือ

2.2.1 ผู้กระทำผิดที่กระทำผิดทางเพศไม่รุนแรงและไม่มีการร่วมเพศ เช่น ผู้ที่ข่มขืนฉ้อฉลวิหะเพศในที่สาธารณะ ผู้ที่ข่มขืนโหมวัดกัที่เป็นสัญลักษณ์ทางเพศของเพศตรงข้าม เพื่อนำมาประกอบในการสำเร็จความใคร่ ผู้ที่ข่มขืนมอง ขอบเบียดเสียดฉ้อฉลวิหะเพศกับผู้อื่น ฯลฯ

2.2.2 ผู้ที่กระทำผิดทางเพศ ต่อเด็กหรือคนชรา โดยเฉพาะกรณีที่ทำผิดทางเพศกับผู้ที่ไม่มีความชู้ชวานทางเพศ เช่น เด็กทารก เด็กที่ยังไม่เข้าสู่วัยรุ่นหรือวัยที่เรียกกันทั่วไปว่าวัยแตกเนื้อหนุ่มสาว หรือในคนชราที่มีอายุมาก รวมทั้งผู้ที่กระทำผิดทางเพศกับเพศเดียวกัน เช่น การกระทำอนาจารเด็กผู้ชาย

2.2.3 ผู้ที่มีพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำๆ เนื่องจากผู้ที่มีความเป็งเบนทางเพศมักจะไม่สามารถควบคุมแรงกระตุ้นที่ผิดปกติในจิตใจทำให้กระทำผิดทางเพศ หรือมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมอยู่เสมอ เช่น มีประวัติการกระทำอนาจารทางเพศในรูปแบบเดิมซ้ำๆ

2.2.4 ผู้ที่มีพฤติกรรมทางเพศผิดธรรมชาติ เช่น ร่วมเพศกับศพ หรือกับสัตว์

2.2.5 ผู้ที่มีพฤติกรรมทางเพศรุนแรง เช่น มีการกรีดฉ้อฉลวิหะเพศหรือหันฉ้อฉลวิหะ การทำร้ายผู้เสียหายจนได้รับอันตรายสาหัสหรือฆ่าผู้เสียหาย

3. การสืบค้นคดีทางเพศ

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่าผู้กระทำผิดด้วยพฤติกรรมทางเพศอาจจัดอยู่ในความผิด

หลายประเภท เช่น มีความผิดเกี่ยวกับเพศโดยตรง มีความผิดเกี่ยวกับเพศร่วมกับความผิดอื่นๆ ความผิดฐานพรากผู้เยาว์เพื่อการรอนาจาร ความฐานกระทำการอันควรชานหน้าต่อหน้าธารกำนัล ดังนั้นหากในอนาคตมีการสืบค้นคดีทางเพศ ผู้สืบค้นควรให้ความสนใจต่อผู้กระทำความผิดในกลุ่มที่กล่าวมาข้างต้นด้วย แม้ว่าในบางกรณีไม่จัดเป็นความผิดทางเพศตามประมวลกฎหมายอาญาก็ตาม

4. การป้องกันการกระทำผิดทางเพศ

4.1 จากการวิจัยพบว่าในเขตชานเมือง มีสถิติการเกิดคดีทางเพศค่อนข้างสูง ดังนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่รับผิดชอบพื้นที่เขตชานเมือง ควรสอดส่องดูแลเป็นพิเศษในพื้นที่ที่เป็นสถานที่เปลี่ยว รกร้าง และควรมีสายตรวจดูแลในพื้นที่ที่มีแนวโน้มในการเกิดคดีทางเพศสูง เช่น ห้องเช่า แพลต อพาร์ทเมนต์ รวมทั้งสถานที่ก่อสร้างบ้านพักคนงาน ในที่เปลี่ยว รกร้าง และประสานงานกับเจ้าของโรงภาพยนตร์ ห้างสรรพสินค้า และอาคารจอดรถ วางมาตรการรักษาความปลอดภัยแก่ผู้ใช้บริการ

4.2 กรมสุขภาพจิต ควรมีการรณรงค์ ให้ประชาชนเห็นความสำคัญของการบำบัดรักษาผู้ที่มีความเป็ียงเบนทางเพศ โดยเฉพาะกรณีที่พบว่าสมาชิกในบ้านที่อยู่ในวัยเด็ก หรือวัยรุ่นมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ เช่น การขโมยชุดชั้นในของสมาชิกในบ้าน การกระทำผิดทางเพศกับพี่น้อง เด็กหรือวัยรุ่นเหล่านี้ควรได้รับการบำบัดรักษาโดยเร็ว มิฉะนั้นในอนาคตเด็กหรือวัยรุ่นเหล่านี้อาจกระทำผิดทางเพศกับบุคคลอื่นๆ ที่อยู่นอกบ้านหรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากขึ้น

4.3 ฝ่ายนิติบัญญัติควรมีการกำหนด ขอบเขตความผิดทางเพศที่สอดคล้องกัน ระหว่างความผิดทางเพศตามกฎหมายและทางจิตเวชศาสตร์ ทั้งนี้เพื่อกำหนดแนวทางการดำเนินคดีทางเพศ ที่ครอบคลุมถึงผู้กระทำความผิดทางเพศแต่ละชนิด รวมทั้งยังนำไปสู่การป้องกันและบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีปัญหาสุขภาพจิตอยู่ภายใต้ ส่วนกรณีที่ผู้กระทำความผิดทางเพศกระทำขณะเมาสุราหรือเสพยาเสพติด ควรส่งผู้กระทำความผิดนั้นไปรับการบำบัดในรูปแบบที่เหมาะสม เพื่อลดโอกาสการกระทำผิดทางเพศในอนาคต

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาลักษณะการเกิดคดีทางเพศในพื้นที่ลักษณะอื่นๆ เช่น ในพื้นที่ธุรกิจการค้า ในพื้นที่พักอาศัย ในเขตอุตสาหกรรม เพื่อหาลักษณะเฉพาะของการเกิดคดีในพื้นที่ต่างๆ และควรมีศึกษาอัตราความชุกของคดีทางเพศในรูปแบบต่างๆ โดยคำนึงถึงสัดส่วนความชุกตามจำนวนประชากร เพื่อให้ในการป้องกันปัญหาคดีทางเพศตามความเหมาะสมกับลักษณะพื้นที่
2. ควรมีการติดตามผลการพิจารณาคดีทางเพศ จนสิ้นสุดการดำเนินคดีโดยไปศึกษาที่สำนักงานอัยการ ศาล รวมทั้งติดตามผลการพิจารณาคดีในกรณีที่ผู้กระทำความผิด ได้รับการวินิจฉัยว่ามีปัญหาสุขภาพจิต
3. ควรศึกษาการกระทำผิดในลักษณะอื่นๆ เช่นที่ถูกตั้งข้อหาลักทรัพย์ บุกรุก ทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บหรือร่ำคาญ ซึ่งอาจจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย